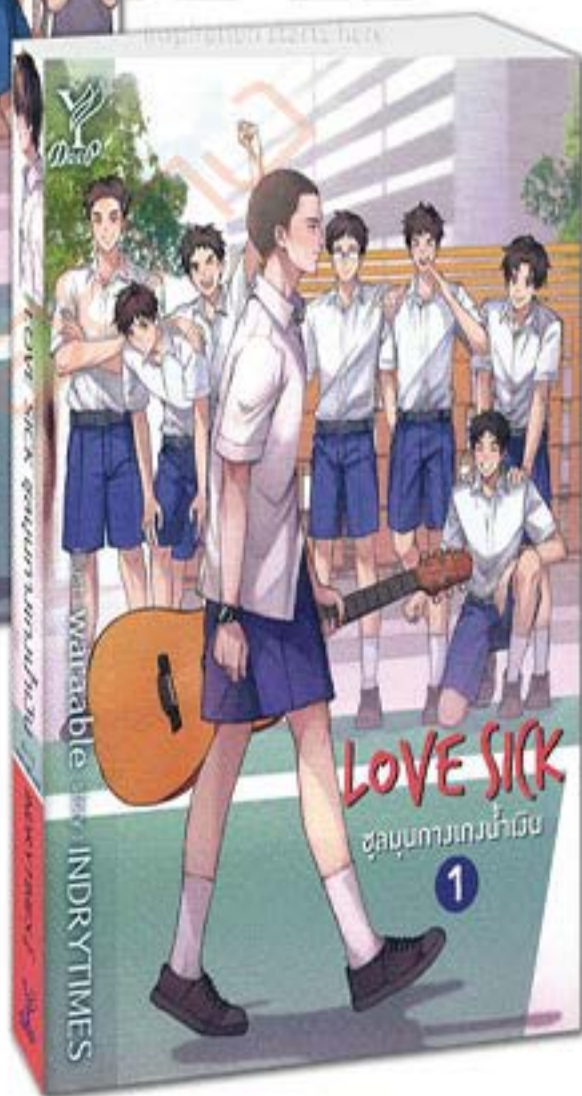




# LOVE SICK

ชุดมุนการเกวน้ำเงิน

1

# LOVE SICK

ชุดมุนกาวเกวน้ำเงิน

1

illust : waraable story : INDRYTIMES

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคนทั้งทางความคิดและสังคม



ลำดับที่ 96

## Love Sick ซุมนกเงกนน้ำเงิน เล่ม 1

เขียนโดย INDRYTIMES

พิมพ์ครั้งแรก : สิงหาคม 2563

ราคาชุดละ 545 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์  
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

4/11 หมู่ 11 ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-616-00-4089-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัททศพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัทศญา โลภิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจติยา โลภิตสถาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรวิ แต่แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์นวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ อุมภาพร สกุลบัณฑิต

หัวหน้ากองบรรณาธิการ : ศรันย์รัชต์ เชียงไกรเวช สุชาดา ใจสุข

บรรณาธิการเล่ม : อุมภาพร สกุลบัณฑิต

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง ปก/ภาพประกอบ : waraable รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด



จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : satapornfantasy@gmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์ต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41



สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม  
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ  
แห่งประเทศไทย



Printed on Green Read Paper  
www.facebook.com/greenreadpaper

# 1<sup>st</sup> CHAOS

## The Beginning

“โน้! ไหงบชมรมเรามันหดเหลือแค่นี้ล่ะวะ!”

เสียงโวยวายของเจ้าโอมดังลั่นห้องชมรมทันทีที่ผมย่างเท้าเข้ามาถึง นี่ยังไม่ทันจะหายใจในห้องได้เกินหนึ่งวินาทีด้วยซ้ำ ไอ้แผ่นกระดาษแจ้งบประมาณตัวปัญหาก็มีอันลอยละล่องมาบังสายตาคมเอาไว้ก่อน

ผมขมวดคิ้วย่านรายละเอียดบนกระดาษแผ่นนั้น (ที่ไอ้โอมประเคนให้ถึงหน้า) อย่างถ่วนถี่ จำได้ดียิ่งกว่าสูตรคูณแม่สองซะอีกว่าผมยื่นของไปสองหมื่นห้าพัน เป็นค่าบำรุงกลองชุดที่เริ่มจะเก่าแล้วของชมรมเรา

แต่ทำไมมันเหลือแค่ห้าพันวะ! อีกสองหมื่นไปไหน!

“มึง! ไบเสรีจค่างลองจะมาแล้วนะโว้ย จังไม่ต้องไปนั่งขอรทานรีง!”

ไอ้เจ้าโอมยังคงประท้วงโวยวายอย่างไม่รู้จักเหนื่อย ในขณะที่สมาชิกคนอื่น ๆ ในชมรมนั่งกุมขมับ แล้วผู้รักษาตำแหน่งประธานชมรมดนตรีอย่างผมจะทำอะไรได้

“เดี๋ยวกุมมา”

## เสียงรอกเท้าหนังสือดำของผมหกระทบกับพื้นเงาปลาบของ

ตึกอำนวยการอย่างรวดเร็ว ด้วยกลัวว่าหากชักช้าเกินไปแล้วห้องนั้นจะปิด ตอนนั้นในหัวมันตื้อไปหมด ทั้งไม่เข้าใจและกลัวความบกพร่องในหน้าที่ของตัวเอง บ้าชะมัด นี่ผมไปทำพลาดตอนช่วงไหน ทั้งที่มั่นใจแล้วเชื่อว่างบประมาณที่ขอไปต้องได้แน่ๆ จนถึงขั้นลงมือสั่งของแล้ว แต่สุดท้ายดันมาโดนตัดงบได้ไง!

บิงโก! ห้องสภานักเรียนยังเปิดอยู่! ผมหวังว่าจะได้เจอคนที่มีความอดทนอดกลั้นในนั้นสักคนสองคนนะ

“ตัวแทนจากชมรมดนตรีมาขอตรวจสอบงบประมาณที่คาดว่าจะผลิตพลาดครับ!”

เสียงที่เปล่งออกไปจะดังดูท่าจะเสียเปล่า เมื่อเบื้องหน้าผมปรากฏร่างโปร่งของเด็กหนุ่มแค่คนเดียวในห้องสภานักเรียนนั้น แต่ดูดี ๆ นั้นมัน...ปุ่นณ์ ภูมิพัฒน์ เลขฯ สภานักเรียนสองปีซ้อน เรียนชั้นปีเดียวกับผม! (ถึงจะไม่ค่อยสนิทกันก็เถอะ)

ไม่เสียแรงเปล่าแล้วว้ย ถ้าเป็นเจ้านี่ต้องช่วยผมได้แน่นอน!

“ปุ่นณ์! ช่วยดูงบชมรมเราให้หน่อยสิ นะๆฯ หายไปตั้งสองหมื่นกว่านะะ จะบ้าตายอยู่แล้ว”

ผมฉวยโอกาสจากความเป็นเพื่อน (ห่างๆ) ทันทีที่หมอนั้นมองมา ดูท่าทางมันตกใจนิดหน่อย แต่ก็เดินไปเปิดแฟ้มงบประมาณชี้ให้

“แป็บนะโน้”

โอเค รอได้!

ผมยืนมองปุ่นณ์ที่พลิกเอกสารในแฟ้มไปมาอย่างใจจดจ่อ อยากจะให้คำพูดที่ออกมาจากเจ้านั้นเป็นคำว่า ‘เออวะ ผิดจริง ๆ ด้วยขอโทษนะ’ หรือไม่ก็ ‘เดี๋ยวเงินที่เหลือจะตามไปเอาทิพย์หน้า’ หรืออะไรก็ตามเทือกๆ นั้น แม้ความหวังจะแลดูริบหรี่ เพราะสภานักเรียนทำงานไม่เคยพลาด (ยังมีปุ่นณ์เป็นเลขฯ คอยตรวจเช็คอย่างนี้ด้วย

แล้ว) และงบประมาณก็ไม่เคยออกทีละชั๊กแบบนั้นเช่นกัน

“ไม่ผิดอะ มันถูกแล้วนะโน โนดูสิ”

ปुณณ์พูดคำที่ผมไม่อยากจะฟังมากที่สุด พร้อมกับยื่นรายการงบประมาณในแฟ้มให้ดู ทั้งที่ตัวหนังสือมันก็เล็กนิดเดียว แต่ภาพตัวเลข 5,000 ดันกระแทกตาผมจนแทบหงาย

“เป็นไปได้ไงเนี่ย!!!”

“ก็ตอนวันพิจงบฯ โนไม่ได้มาใช้ปะ ส่งใครมาแทนอะ”

ปุณณ์พูดกระตุ้นให้ผมคิด และผมก็คิดออก

วันพิจงบฯ งบประมาณประจำปีทั้งชมรมและองค์กรต่างๆ ในโรงเรียนต้องเข้าร่วมเพื่อจัดสรรงบประมาณร่วมกัน วันนั้นผมไม่อยู่กรุงเทพฯ เพราะอาม่าที่เพชรบุรีเกิดป่วยหนักจนต้องแหกกันลงไปเยี่ยมกะทันหัน ทำให้คนที่เข้าร่วมพิจงบฯ ในฐานะตัวแทนชมรมดนตรีไม่ใช่ผม แต่เป็น...ไฉ่จ้อย!

จริงๆ มันชื่อไฉ่เงาะ แต่ถ้าผมอารมณ์เสียเมื่อไหร่ผมจะเรียกมันว่า ‘จ้อย’ (ชื่อไหนก็ทุเรศทั้งนั้นแหละผมว่า) มันคือรุ่นน้องในชมรมผมที่ถูกจับสลากให้ไปพิจงบฯ เพราะไม่มีใครอยากไปสักคน อย่างนี้แหละครับ พิจงบฯ แต่ละครึ่งใช้เวลาไม่เคยต่ำกว่าสิบสองชั่วโมง แถมยังเครียดมากอีกต่างหาก...ว่าแต่ทำไมเป็นอย่างนี้ล่ะวะไฉ่จ้อย!!!

“ผมก็อยู่ในที่พิจงบฯ วันนั้น พี่อั้นชมรมวรรณศิลป์สับงบชมรมโนใหญ่เลย เพราะไม่นั้นของเขาจะถูกตัด แต่เงาะมันไม่กล้าเถียงพี่อั้นนะ มันเอาแต่นั่งเงิบจนโดนสับไปเหลือแค่ห้าพัน ผมก๊งๆ เหมือนกันว่าโนจะไม่ว่าเธอ”

“ไม่ว่าที่ไหนล่ะ แล้วทำไมเงาะเนี่ยยย” ผมโวยวายกับตัวเองอย่างจนปัญญา ในขณะที่ห้องสภาฯ ทั้งห้องเงิบกริบ

แฟ้มเล่มนั้นถูกวางลงบนโต๊ะกลางห้อง พร้อมๆ กับปุณณ์ที่อ้าปากพูดอะไรบางอย่าง

“แต่ผมมีอีกวิธีหนึ่ง”

“วามาเลยปุณณ์ วามาเดี๋ยวนี้เลย เราทำทุกอย่าง!” ในเมื่อ  
โอกาสมาอยู่ตรงหน้าจะไม่คว้าได้ยังไงครับ! ผมรีบมองหน้าเพื่อนร่วม  
ชั้นที่ไม่สนิทเท่าไรหรือนี่ทันที โดยไม่ทันสังเกตประกายตาแปลก ๆ  
จากคนตรงหน้า

ถ้าผมรู้ว่าเรื่องราวต่อไปจะเป็นยังไง ผมคงไม่มีวันพูดคำนั้นเด็ด  
ขาด!

“โนมาเป็นแฟนผมสิ”

## 2<sup>nd</sup> CHAOS

Don't you!?

“เฮ้ยโน้! ตกลงว่าไงวะ”

เป็นไอ้โคมเหมือนเดิมที่เงยหน้าขึ้นมาถามผมคนแรก หลังจาก  
ที่ผมเดินปึงปึงเข้ามาในห้องชมรมได้ยังไม่ทันจะถึงครึ่งวิฯ

ผมไม่รู้จะตอบมันยังไงจริงๆ วะ แม่่ง...โมโหก็โมโห ไอ้บ้าปุณณ์  
เล่นเซี่ยอะไรของมัน รู้จักกัน (แบบห่างๆ) มากี่ตั้งนาน ผมไม่เคยรู้ว่า  
แม่่งมีรสนิยมแบบนั้นไปซะฉิบ

‘กูไม่ใช่ตุ๊ด ไอ้สัตว์!!!’

คือคำที่ผมตะโกนใส่หน้ามันไปเมื่อห้านาทีที่แล้ว ก่อนจะเดิน  
กระหิบบเท้าปึงๆ ออกจากห้องสถานักเรียนแล้วตรงดิ่งมานี่ ไม่อยาก  
เชื่อหุเล่ยว่าผมจะได้ยินคำพูดแบบนั้นออกจากปาก ปุณณ์ ภูมิพัฒน์  
ไอ้คนเพียบพร้อมแทบทุกกระเบียดนิ้ว ทั้งหน้าตา ซาติตระกูล ความ  
ประพฤติ ผลการเรียน อริยาศัย แถมแฟนแม่งก็ยังสวยอีก

แฟนสวย...

เออ...ใช่ มันมีแฟนแล้วนี่หว่า เป็นถึงดาวโรงเรียนคอนแวนต์  
เซี่ยวนะเฮ้ย!

แล้วผมกับมันก็รู้จักกันมาตั้งนาน (ถึงจะรู้จักกันแบบห่างๆ ก็

เถอะ) เพราะปุ่นนี่เป็นเพื่อนของไอ้ฉันที่เป็นเพื่อนของไอ้รถเก๋ง ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมห้องของผมนึกที...งงไหมครับ เอาเป็นว่าตามนั้น ตลอดเวลาที่ผ่านมา ผมเจอหน้ามันก็ยิ้มให้บ้าง ถ้าฟลุคเจอตอนมัน กำลังต่อแถวซื้อของอยู่ต้นๆ แถว ก็ฝากมันซื้อบ้าง หรือเวลาผมขาย บัตรคอนเสิร์ตชมรมผม ก็วิ่งเอาบัตรไปบังคับขายมันบ้าง แต่ก็ไม่เคย เห็นมันจะมีท่าทีคิดอะไรแบบนั้นกับผมสักครั้ง

อันที่จริงถ้าจะถามว่าในโรงเรียนนี้ใครเป็นเกย์ (ซึ่งมันก็มีเยอะ อยู่) ปุ่นนี่คงเป็นคนสุดท้ายที่ผมจะนึกถึง  
ตกลงผมฟังอะไรผิดรีเปล่าวะ

**อากาศรอบตัวผมตอนนี้เริ่มเย็นลงเรื่อย ๆ คงเป็นเพราะย่าง**  
เข้าสู่ช่วงปลายเดือนพฤศจิกายนที่เป็นต้นฤดูหนาว ทั้งที่เวลาแบบนี้ ผมควรจะหมกตัวเล่นเกมอยู่ในบ้านให้หน้าใจแค่ว่า แต่บางอย่างกลับ พลักให้ผมขี้อือเตอร์ไรต์มาเรื่อย ๆ จนถึงหน้าบ้านหลังใหญ่นี้

ผมเคยมาบ้านหลังนี้ครั้งหนึ่งเมื่อสองปีที่แล้ว ตอนที่ลูกชายคนโตจัดงานวันเกิดครบรอบปีที่ 15 ทั้งที่ผมก็ไม่ได้สนิทกับเขาเท่าไร แต่ เป็นเพียงเพราะเราเรียนชั้นเดียวกัน และชอยบ้านเราก็อยู่ใกล้กัน เพื่อนของผมที่พอจะสนิทกับเจ้านี้บ้างจึงอ้อนวอนให้ออกมาเป็นเพื่อน ไม่คิดแะว่าจะต้องกลับมาที่บ้านนี้อีกด้วยตัวเองคนเดียว แถม เหตุผลยังฟังดูไม่เข้าท่าอีกต่างหาก

ผมจอดมอเตอร์ไซด์ไว้หน้ารั้วบ้านหลังใหญ่ พลางเดินไปมา หน้าประตูอัลลอยนั้น แม้จะเห็นปุ่มกดออกดั่งตระหง่านอยู่ตรงหน้า แต่ไอ้เรื่องจะให้ตกลงไปนี่มันทำใจยาก...

แม่ง ทำไมต้องถ่อมาถึงนี้ด้วยวะเนี่ย! ไอ้เซี่ยปุ่นนี่ ถ้ามัน ไม่ยอมเปลี่ยนคำพูดละก็ แม่งจะซัดให้หน้าหงาย!

แต่ยังไม่ทันที่ผมจะโวยวายกับตัวเองได้สะใจดี เงามตะกุ่ม ๆ ของผู้ชายร่างสูงโปร่งที่เดินวนไปเวียนมาตรงสนามหญ้าท่ามกลางความ

มีดกลับมาขโมยความสนใจของผมไปซะหมด

บ้านนี้มีผู้ชายหนุ่ม ๆ ก็มันคนเดียวนั้นแหละ

“ปุ่น! ปุ่น!” ผมพยายามตะโกนเรียกชื่อเจ้าของเจ้านั้นอย่าง ยากเย็น ในเมื่อตะโกนดังมากก็ไม่ได้ (เกรงใจ) แต่ก็อยากเรียกให้ เจ้าตัวมันได้ยินว่าผมอยู่ (ไว้ย)

ดูเหมือนความพยายามอยู่พักใหญ่ของผมจะล้มฤทธิ์ผล! ใ้ หน้าหล่อนหันมาทำท่าเล็กน้อย (แน่ละ คงไม่คิดว่าผมจะถ่อมาถึงบ้าน ในเวลาแบบนี้) ก่อนจะพาดตัวมันเองออกมานอกเงามืดของต้นไม้ เผย ให้ผมเห็นว่ามันกำลังคุ้ยโทรศัพท์อยู่ไปซะจิบ

ขอโทษนะที่ถ่อมารบกวน -\_-”

แต่ท่าทางเจ้านั้นไม่ได้คิดว่าผมรบกวนเท่าไร นัยน์ตาของมัน ยังดูตกใจอยู่ ผมเห็นได้ว่าปุ่นรีบวางสายโทรศัพท์แทบจะทันที

“เฮ้ย! มีอะไรเล่าโน้”

มันว่าพลางเปิดประตูเล็กออกมาคุยกับผม ในขณะที่ผมยังคิด ไม่ตกว่าผมมีอะไร

“เอ่อ...” จะตอบมันว่าไงดีวะครับเนี่ย! “คือเรา...” ใจต่อล่ะวะ! “เรา...”

“โน้มาเพราะเรื่องเมื่อเย็นรีเปล่า”

บันไซ! ไซ้เลย! ขอขอบคุณมากวะที่พูดแทน

“เออ นั้นแหละ” ผมตอบพลางยกนิ้วชี้หน้ามันทันที “คุยให้รู้ เรื่องเดี๋ยวนี้นะ เมื่อตอนเย็นเราไปที่ห้องสถานนักเรียนมา แล้วเจอปุ่น อยู่โน้นนั่น เราถามปุ่นถึงเรื่องงบประมาณที่โดนตัดไปของชมรมเรา แล้วปุ่นก็บอกว่าเป็นเพราะวันพิจบบฯ ให้ง่ายไม่ยอมเถียงพี่อื่น ชมรม เราก็เลย...”

“ผมจำได้น่าโน้”

มันพูดดัดบทผมเหมือนซีเกียจฟัง แต่ก็เออเนะ รู้แล้วว่าจำได้ แต่ ขอทำความหน่อยได้ไหมล่ะ

“เออ ขอใบ้ที่จำได้ จ้ะปณณก็ต้งจำได้ด้วยว่าปณณบอกจะ  
ช่วยชมรมเรา แต่แลกกับอะไร เราฟังไม่ถนัดวะ ตอนได้ยิน ฟังผิดเป็น  
ปณณบอกให้เราคบกับปณณ เลียด่าแล้วออกไปก่อนนั่นแหละ โทษ  
ทีว่ะ สงสัยหุเราจะไม่ค่อยดี...”

“โน้ก็ฟังถูกแล้วนี่”

“ก็นั่นแหละ เลียดจะมาถามว่าจริง ๆ แล้วปณณพูดอะไร...หา?  
อะไรนะ!” เมื่อก็มันพูดตอบผมว่าอะไรนะ ผมฟังไม่ถนัด! แะแล้ว กลับ  
บ้านไปต้งแะซี่หุวะ!

“ผมบอกว่าโน้ฟังถูกแล้ว โน้คบกับผมหน่อยนะ”

ไอ้ห่าปณณ ตกลงมึงเป็นเกย์จริงเหออะวะ! แล้วที่กูถ่อมาถึงบ้าน  
มึงแบบนี้ มึงจะทำมีดีมีร้ายกูรีเปล่าเนี่ย!!!

ผมคิดพลางรู้สึกเสียวด้านหลังขึ้นมาต้งจิด ๆ แถมยังมันใจว่าตอน  
นี้หน้าซิดแล้วแน่นอน

ผมเหลือกตามองใบหน้าหล่อเหลานั้นที่คลี่ยิ้มให้ผมอย่างมี  
เลศนัย แน่แน่นอนว่าผมไม่อยากรู้อะไรจะสื่ออะไร เพราะที่แน่ ๆ ตอน  
นี้ผมว่าผมกลับก่อนดีกว่า...ดีที่สุด!

“เฮ้ยโน้ ฟังให้จบก่อนสิวะ”

แต่มันไม่ให้ผมกลับครับคุณผู้อ่าน T\_T! ทั้งที่ผมหันหลัง  
เรียบร้อยทำท่าจะเหวี่ยงขาขึ้นมอเตอร์ไซด์อยู่แล้ว แต่มันดันคว้าแขน  
ผมเอาไว้ได้ T\_T แน่แน่นอนว่าผมต้งรีบหันหน้ากลับไปทันที เพราะการ  
ปล่อยให้มันอยู่ด้านหลังผมนาน ๆ ทำให้รู้สึกไม่ปลอดภัยเป็นอย่างมาก  
ผมหลับตาปี พลังโบกไม้โบกมือให้ว่อน สภาพตอนนี้ช่างอเนกอนาถ  
ดูไม่ได้แล้วจริง ๆ T\_T

“กูไม่ใช่พวกแบบนั้น! มึงอย่ามาชอบกุเลย กูขอโทษ กูคบมึง  
ไม่ได้จริง ๆ” ถึงกับยกมือไหว้กันละทีนี้ หรือจะให้ผมกราบทำมั้นก็ยัง  
ไหว ขอแค่ปล่อยผมกลับบ้านเถอะ วันนี้ผมไม่พร้อม T\_T

“เฮ้ย ฟังให้จบสิโน้! ผมก็ไม่ใช่พวกแบบนั้นเหมือนกัน!”

ปฐณฺเฐยํ ตํ วมฺมจฺนํ ตํ อํสํ ตาขัณฺโณ มาขังหนึ่...อ้าว? ตกลงผม  
เข้าใจอะไรผิดอีกเนี่ย

“เข้ามาก่อน แล้วจะอธิบายให้ฟัง”

มันลากผมเข้าบ้าน! แล้วผมจะรอดไหม!

ตออย่าบ

# 3<sup>rd</sup> CHAOS

## Deal!

หลังจากที่ปณณพยายามลากผมเข้ามาในบ้านได้พักใหญ่ (จะเอาผมไปสาบานกับเจ้าป่าเจ้าเขาที่ไหนก็ได้ว่าพยายามขุดขึ้นแล้ว แต่สู้แรงมันไม่ไหวจริงๆ) ในที่สุดตอนนี้ก็เล็กน้อย อันน่าหงงเหงของ ผมก็ย้ายเข้ามานั่งอยู่ในซุ้มไม้ บริเวณสวนหน้าบ้านของมันเป็นที่ เรียบร้อย

นัยน์ตาไอ้ปณณจ้องตรงเป็งมาทางผม รวากับมีเรื่องประมาณ ล้านแปดแสนอยากจะบอก แต่ไม่รู้ควรเริ่มจากเรื่องไหนก่อนดี

ส่วนผมไม่ค่อยแน่ใจเท่าไรว่าผมอยากจะฟัง --"

"โน"

มันเรียกชื่อผมในที่สุด เล่นเอาสะดุ้งโหยง เอาละแม่ง...ทีนี้ผม ควรจะเริ่มทำอะไรก่อน ระหว่างวิ่งหนี ดำดิน โทร. แจ้งตำรวจ หรือส่ง สัญญาณเรียกแบตแมน T\_T

"โนฟังผมดีๆ นะ"

กู-ไม่-อยาก-ฟังง T\_T

ปณณมองหน้าผมที่คงทำท่าสยดสยองให้มันเห็นชะออกหน้า ออกตา แล้วมันก็ถอนหายใจเฮือก

“ผมไม่ได้เป็นเกย์ ผมมีแฟนแล้ว เป็นผู้หญิง ในที่รู้จักเอมแฟนผมนี่”

อะไรของมัน พูดจากลับไปกลับมาจริง ๆ วะ แต่ประโยคนี้ฟังดูเข้าท่านะ ผมรู้สึกสบายตัวขึ้นตั้งเยอะ

แน่นอนว่าผมรีบพยักหน้ากลับไปอย่างแข็งขัน เพราะผมก็รู้จักเอม แฟนปुณณ์จริง ๆ เธออายุเท่าพวกเรา แต่อยู่คนละโรงเรียนครับ (แน่สิ โรงเรียนเดียวกันก็กะเทยแล้ว โรงเรียนผมมีแต่ผู้ชายนี่หว่า) เอมเป็นผู้หญิงสวยมากจนถึงขั้นสวยจัด แม้ไม่แต่งหน้าก็ยังสวยอยู่ แต่งตัวทันสมัยแบบที่สาว ๆ ผู้มีตังค์ชอบใส่เะะ เรียกว่าคงไปไหนยังไ้รับรองไม่มีวันขายหน้าเป็นอันขาด ยิ่งคงเข้ามาในโรงเรียนผมนะนะ พรอคพวกน้ำลายสอมองตามกันสลอน

ใคร ๆ ก็บอกว่าเอมกับปุณณ์สมกันอย่างกับกิ่งทองใบหยก ผมเองก็เคยเป็นคนหนึ่งที่พูดคำนั้น เพราะเขาสมกันจริง ๆ...สมกันจนผมอดสงสัยไม่ได้ว่าประโยคต่อไปของปุณณ์จะเป็นคำว่าอะไร

“แต่ผมอยากจะคบกับโน้”

ไอ้ห่า ฏูไม่ยากฟังแล้วว้ย!

“โอเควะปุณณ์ พูดคำเดิมเลย เรากลับดีกว่า ไม่อยากฟังแล้ววะ” ผมตัดบทอย่างรวดเร็วพลางลุกขึ้นหมายจะกลับแน่นอน ไม่มีการล้อเล่น ผมไม่เข้าใจอะไรมันเลย จะมานั่งแก้ตัวว่าตัวเองไม่ได้เป็นเกย์ แถมยังยกเรื่องเอมมาอ้างอีกทำไม ในเมื่อคำต่อไปมันยังยืนยันจะทำแบบนั้นกับผมอยู่ดี

“เพราะที่บ้านผมกำลังจะบังคับให้ดูตัว ผมขัดขึ้นพอกับแม่ไม่ได้ นอกจากน้องสาวจะช่วย ซึ่งเธอบอกว่าถ้าผมมีแฟนเป็นผู้ชาย เธอก็จะโอเค”

O.o เดียว ๆ ๆ อะไรนะ มันพูดทั้งยาวและเร็วจนฟังไม่ถนัด สิ่งเดียวที่รู้ตอนนี้ก็คือผมควรจะฟัง

“อะไรนะ เอาช้า ๆ ชัด ๆ”

“ผมบอกว่า...ที่บ้านกำลังจะบังคับให้คุณ” ปุณณสุดลมหายใจ  
 เสือกใหญ่ก่อนจะพูดต่อ ในขณะที่ผมกลับไปนั่งตรงข้ามมันเหมือนเดิม  
 “อาะ”

“แล้วผมไม่เคยปฏิเสธอะไรพ่อกับแม่ได้ ไนก็รู้ว่าท่านดู”

ถูกต้อง ใช่เลย ผมฝังใจแน่นถึงงานวันเกิดที่บ้านมันเมื่อสองปี  
 ก่อน เพราะแม่เล่นเอาเกร็งแทบแย่ ต้องมานั่งกลืนคำหยาบยิ่งกว่า  
 กลืนตด เพราะตดยังปล่อยออกมาได้ไม่มีใครรู้ (ปะวะ?) แต่คำหยาบ  
 แม่หลุดเมื่อไหร่มีหวังโดนโยนออกจากบ้านโฮโฮเมื่อนั้น เดือดร้อน  
 ถึงไอโอมต้องมานั่งฟังผมพ่นสารพัดสัตว์ที่ทนเก็บไว้วายสามชั่วโมงจน  
 หูชา

“แต่ไม่รู้เป็นอะไร ท่านยอมแบ่งเสมอ”

ปุณณพูดต่อ ขัดความคิดที่กำลังเพื่อเจ็ชของผมน มันพูดว่าอะไร  
 นะ...อ้อ...เออ แบ่งนี่เป็นชื่อน้องสาวมันครับ ผมพอจะจำได้อยู่ น้อง  
 แบ่งถือเป็นคนแสบพอตัวในความทรงจำของผม ถ้าจะบอกว่า  
 แม้แต่พ่อกับแม่ยังกลัวนี่ก็ไม่ค่อยแปลกใจ -\_-”

“ดังนั้นถ้าแบ่งช่วยพูดให้ ผมก็คงไม่ต้องไปดูตัว แต่...”

ถึงตรงนี้ผมเลิกขึ้นคิ้วสูง แต่อะไรวะ! ตอนผมเรียนพิเศษวิชา  
 ภาษาไทย อาจารย์ปีงเคยบอกไว้ว่า หลังคำว่า ‘แต่’ มักเป็น Main Idea  
 เสมอ ซึ่งนักเรียนมีหน้าที่ต้องสนใจมันเป็นพิเศษเวลาทำข้อสอบ

แต่...ตอนนั้นผมไม่อยากรสนใจมันเลยวะ -\_-” Main Idea ผมขัด  
 พอปะ

“เราไม่ฟังต่อได้มะ”

“ไม่ได้ ไนฟังให้จบดิ”

แม่...ซี้บังคับอะ! TTT

ผมนั่งทำหน้าเซ็งรอมันพูดต่อด้วยใจลุ้นระทึก ก็ไอ้ความรู้สึก  
 เสียวลันหลังวบบ ๆ นี่คืออะไรวะ หมายความว่าผมจะต้องเสียเอกราช  
 ให้ไอ้ปุณณรีเปล่า T\_\_T

“แต่แป้งมันก็เหมือนเด็กผู้หญิงสมัยนี้อะโน้ ที่ชอบอ่านนิยายกับการ์ตูนเกย์ อะไรของแป้งก็ 모르 ผมเห็นชื่อมาเก็บเต็มห้อง”

บทสนทนาเริ่มฟังดูน่ากลัวขึ้นทุกที ๆ...

“แป้งก็เลยบอกผมว่าถ้าผมมีแฟนเป็นผู้ชาย แป้งถึงจะยอมช่วยพูดให้ แล้วถ้าแฟนผมน่ารักก็จะต้องช่วยเต็มที่”

เอาละ...ใครก็ได้บอกที่ว่าผมไม่ได้กะพริบตามากี่นาทีแล้ว

ในใจผมเริ่มสวดมนต์อธิษฐานขอขมาเจ้ากรรมนายเวร เป็นไปได้ก็ขอให้ตัวเองบอดสักสองสามนาที หากคำอธิษฐานเป็นจริง ผมรับรองจะอาสาเก็บขยะรอบสนามหลวงสักสามเดือนแสบ

แต่ไม่ยังมีเจ้าป่าเจ้าเขาองค์ไหนเห็นใจผมเลย T\_\_T

“คือ...โน้ก็...ดูดี...”

นี่คือประโยคต่อมาที่ผมได้ยิน

โอเคอะปุลณณ์! ภูขอโทษที่เกิดมาตัวเล็กกว่ามึง (จริง ๆ ผมก็ไม่ได้เตี้ยเท่าไร แล้วปุลณณ์มันก็ได้สูงมากมายอะไร แต่ก็นั่นแหละ ยังไงผมก็ยังสูงน้อยกว่ามันอยู่ดี) ขอโทษที่กูเป็นลูกคนจีน ตัวเลยขาวจืดจะตากแดดยังไงก็ไม่ยอมดำ ภูขอโทษที่ถึงแม้กูจะเป็นลูกคนจีนตาครึ่งชั้นแต่ตากูเสือกกลมแป้ว แถมปากยังแดงแจ๋ กูโดนเพื่อนแซวอยู่บ่อย ๆ ว่าน่ารักก็จริง แต่กูไม่เคยคิดอะไร จนถึงวันนี้แหละที่มึงทำให้กูรู้สึก ว่าสิ่งที่กูเป็นมัน...นรกชัด ๆ!!!

ท่าทางมันจะอ่านความคิดผมออกโดยที่ไม่ต้องออกเสียงสักอะะะ

“โอ้...โน้ ผมขอโทษ ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น แต่คือจะให้ไปคว้าเอาไอ้เซนมาบอกแป้งว่านี่แฟน ก็ไม่ใช่เรื่องใช้ไหมล่ะ”

เข้าใจพูดนี้หว่า...มันอ้างไปถึงไอ้เซนครับ ไอ้เซนนี้เป็นนักกีฬาเต็งหนึ่งของโรงเรียน ฟังดูก็รู้แล้วใช้ไหมล่ะครับว่าไซ้จะประมาณไหน

“แล้วทำไมไม่ไปให้พวกแก๊งนางฟ้าช่วยล่ะ” ผมโยนคำถามตอบไปถึงแก๊งกะเทยจอมแสบ ที่เชี่ยวชาญผู้ชายแมน ๆ อย่างพวกผมยัง

ผวา แน่ละว่าถ้าลองไปขอความช่วยเหลือจากพวกนี้ละก็ ชู้คร้าน  
จะกรีดกราดแย่งกันช่วยแทบไม่ทัน

“ก็แบ่งเขาไม่ชอบแบบนั้นนี่โน้ แบ่งชอบเกย์ไม่ได้ชอบกะเทย”

แล้วก็เป็นทีไหนล่ะ! อยากจะตะโกนใส่หน้าจริงไว้ยัย

“ไอ้ไอค์ ไอ้ดูลย์ วิทย์ ผู้ชายตัวเล็ก ๆ ชาว ๆ เยอะแยะ ตัวเล็ก  
กว่าเราด้วย ทำไมไม่ไปให้พวกนั้นช่วยล่ะ” ผมยังพยายามโต้ตอบไม่  
จบสิ้น แต่ดูท่าทางปुณณ์จะหน่าย ถึงได้ถอนหายใจใส่หน้าผมอย่าง  
นั้น

“พวกนั้นก็ไม่ได้เป็นนี่โน้ ไม่ยอมหรอก”

“แล้วทำไมต้องเราอะ!”

“ก็ถ้ากับโน้ ผมยังมีเรื่องที่จะช่วยโน้แลกเปลี่ยนได้”

สะอึกอึกกันเลยทีเดียว นี่ผมกำลังถูกขูรีเปลวอะ...เกือบลืมนะ!  
แล้วเชื่อว่าตัวเองต้องอาศัยบุญจากปุณณ์อยู่ ถึงตอนนี้ผมมองเห็น  
หน้าเจ้าปุณณ์เป็นแบงค์พันสองปีก ปีกละหมื่นนั่งเรียบร้อยแล้ว

“โอเคไหม ที่อื่นไม่ต้อง ขอแค่ต่อหน้าแบ่งก็พอ แล้วเงินชมรม  
โน้ได้แน่นอน”

ฮึ้ยยย! เพื่อเงินสองหมื่น กูต้องยอมเสียศักดิ์ศรี เป็นเมีย (ใน  
หน้าที่) ของยอดชายนายปุณณ์เลยหรอวะ!

ผมมองหน้ามันที่ยิ้มกริ่มอยู่พลางครุ่นคิด แต่ยังไม่ทันจะคิดตก  
ดี เสียงแหลม ๆ เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นก่อน

“พี่ปุณณ์ นี่ใครนะ”

## 4<sup>th</sup> CHAOS

!?

“พี่ปณณ์ นี่ใครนะ”

เพราะเสียงนี้ทำเอาผมต้องสะดุ้งเฮือกจนตัวลอยกันเลยทีเดียว  
ก็ทำไมผมจะจำไม่ได้ล่ะ ว่าไอ้เด็กผู้หญิงหน้าตาบ้องแบ๊ว แต่นัยน์ตา  
เจ้าเล่ห์ ที่มายืนปั้นหน้าอยู่ข้างหลังปณณ์นี่คือใคร

โผล่มาแล้วครับ น้องแป้งในตำนาน!

กูเริ่มสงสัยญาณเรียกแบตแมนตอนนี้ได้เลยรีเปล่าวะเนี่ย

ผมตะลึงมองหน้าเด็กผู้หญิงหน้าตาน่ารักคนนี้อย่างกับเห็นผี  
(ให้เลือกดี ๆ ตอนนี้ผมเจอผียังรู้สึกดีซะกว่า) ในขณะที่ปณณ์ดูจะ  
ควบคุมสถานการณ์ได้ดีกว่าที่คิด (รีเปล่าวะ) มันเพียงสูดหายใจเอือก  
ใหญ่ ก่อนจะหันไปส่งยิ้มให้น้องสาวที่น่ารักของมันทันที

เฮ้ เพื่อน...อย่าทำท่ากระตือรือร้นแบบนั้น...กูกลัว...

“ไหนแป้งบอกจะนอนแล้วไงคะ”

ผมขมวดคิ้วมองท่าทางอ่อนโยนของปณณ์ที่มีต่อน้องสาว ก็  
เป็นชะอย่างนี้แหละ เด็กคอนแวนต์ทั่วสารทิศถึงได้พากันหลงนักหลง  
หนา...ผมคิดพลางเลิกคิ้วมองปณณ์ที่ลูบหัวน้องวัย ม. ต้นอย่างพี่ชาย  
ใจดี แล้วพลันรู้สึกสบายใจกับภาพที่ได้เห็นอย่างบอกไม่ถูก

“กินนอนไม่หลับ ว่าจะลงมาดูว่าพอกลับยัง แต่เห็นพี่ปุ่นก่อน”

เจ้าตัวจั่นตอบพลางเหล่มองผมไปพลาง คงจะคั่นหน้าผมละที่  
เด็กน้อย ผมเจอเธอครั้งล่าสุดที่งานบอลครบ น่องแป้งแหวะมาหาปุ่น  
ที่อยู่ฝ่ายพัสดุ ส่วนผมทำหน้าที่ band เดินไปตามไอ้ปุ่นให้น่องแป้ง  
เองกับมือ

ผมจิกยิ้มให้เธอจนเห็นฟันครบสามสิบสองซี่อย่างเป็นมิตร  
(เหงือกแทบแตก) เห็นไอ้ปุ่นหันมาทางผมแล้วก็ยิ้มให้แบบที่ทำเอา  
เสียวะเซ็บชายแดนด้านหลังดู

“อ้อ...พอดีเพื่อนน...แหวะมาหานะ”

มันหันกลับไปพูดกับน่องแป้ง ว่าแต่ทำไมต้องเน้นคำว่า ‘เพื่อน’  
แปลก ๆ ด้วยวะ มีการลากเสียงด้วย!

“เพื่อนน?”

ยิ่งเห็นสายตาสง ๆ ของยายเด็กนี่แล้วยิ่งทะแม่งไม่น่าไว้ใจวะ  
นี่ผมกำลังโดนไอ้สองศรีพี่น้องตัวแสบกลั่นแกล้งอะไรอยู่รีเปล่าครับ  
เนี่ย!

“คืออันที่จริง...”

ปุ่นพูดพลางขยับตัวหนีไปหาน่องแป้งมากขึ้น พร้อมกับ  
เหล่มองผมเป็นระยะ แต่มันไม่ยกสนใจสายตาสงสัยเสียเต็มประดา  
ของผมที่ส่งไปเลย

“เห็นแป้งบอกว่าอยากเจอโน้ เลยขอร้องไห้ในมาหาน้อยนะ”

อะไรนะ!!! แน่จริงตอนพูดมึงอย่าลอบทำร้ายด้วยการเตะ  
หน้าขาทุ้งป้าบสิวะ สดุดด! อูยย ไอ้บ้า ผากไว้ก่อนเถอะมึง!

“แป้งอยากเจอพี่โน?”

“ก็แป้งบอก...อยากเห็นแฟนพี่ไม่ใช่เธอ”

แล้วกูไปตกลงกับมึงตั้งแต่ตอนไหน! ความจำกูเสื่อมหรือมึง  
โมเมวะ!

ผมเกือบจะโวยวายลุกขึ้นมาทูปหัวมันอยู่แล้ว ถ้ามันไม่ได้ ‘คว่ำ’

มือผมไปจับไว้อย่าง ‘อ่อนโยน’ เสียก่อน  
เวอร์รรมแล้วไหมละ ชีวิต...

ในที่สุดผมก็โดนลากให้เข้ามาในบ้านภูมิพัฒน์จนได้ (นี่ผมก็ซัดขึ้นแล้วเหมือนกันครับ) จุ้นพอกันทั้งพี่ทั้งน้องนั่นละผมว่า เจ้าเด็กแป้งพอรู้ตัวว่าผมจะมาเป็นพี่สะใภ้ (กูจะบ้า!) ก็คะยั้นคะยอให้พี่พาแฟนเข้าไปกินน้ำในบ้าน (แล้วเอาออกมาให้ไม่ได้เหวอะ) ข้างฝ่ายไอ้ปุณณ์ก็เสือกสนับสนุนเต็มทีอีก บอกคุ้ยข้างนอกยุ่งก๊าด (พวกมึงปล่อยกูกลับบ้านง่ายกว่าเยอะ!)

แน่นอนว่าผมเถียงอะไรไม่ได้สักคำ โบราณว่าน้ำท่วมปาก ผักบุ้งโหรงเหรงเป็นยิ่งงิ วันนี้ผมรู้ซึ้งแล้วครับ (เอ๊ะ...แว่ว ๆ เหมือนใครด่าผมว่าสุภาชีวิตนี้มันไม่มี) ตอนนี่ผมเลยต้องมานั่งเหมะอยู่บนโซฟาในห้องนั่งเล่นบ้านภูมิพัฒน์ โดยที่มึงน้องแป้งนั่งอยู่บนโซฟาอีกตัวหนึ่ง และไอ้ปุณณ์ที่แหบจะยกเอาผมไปนั่งบนตัก

“เบียดทำไม ร้อน!” ผมกระซิบด่ามันพอเป็นพิธี ไม่ให้น้องแป้งที่กำลังตั้งใจดูซีรีส์ฝรั่งอยู่ได้ยิน แต่ไอ้เวรนั่นกลับทำหน้าเลอหลาใส่  
“ร้อนเหวอ เร่งแอร์ไหม”

“ไม่ต้อง! เขยิบไปก็พอ!” เรื่องแค่นี้ทำไมคิดไม่ได้วะ --  
แต่คำตอบที่ผมได้รับกลับเป็นรอยยิ้มเจ้าเล่ห์จากคนที่นั่งเบียดผมอยู่

“ได้ไงละ ให้มันเนียน ๆ หน่อยสิโน้”

ฮึ้ย! เนียนหาเนียนเหวอะไร! มึงบังคับขึ้นใจกูมาซัด ๆ!!!

“เนียนซี่ไร! เถิบไป!” เริ่มขึ้นคำหยาบแล้วครับ...ผมยังไม่ลดละความพยายามที่จะอยู่ห่าง ๆ ไอ้บ้านี่ง่าย ๆ ซึ่งงวดนี้ดูเหมือนมันจะยอมให้ความร่วมมือแต่โดยดี

ผมถอนหายใจเสือกใหญ่ที่ปุณณ์ยอมกระเถิบออกไปนิดหน่อย (แต่ก็ยังนั่งติดกันอยู่ดี) ซึ่งแน่นอนว่าความโล่งใจไม่ได้อยู่กับตัวผมนาน

เลย เมื่อไอ้ปुณณ์มัน...พาดแขนมาโอบบ่าผมแทนซะนี่!

คิดได้นะมึง!

ผมเห็นชัดว่าน้องแบ่งหันมามองเราสองคนด้วยนัยน์ตาที่เป็นประกายวูบไหวแปลก ๆ มันแลดูเป็นประกายอึดอึดใจอย่างบอกไม่ถูก ทำเอาผมขนลุกพริบพร้อมกันทั้งสองแขนโดยไม่ต้องโทร. นัดกันให้เสียเวลา!

ดูทีวีต่อไปสิครับแบ่ง T\_T

“พี่โน้กลับยังงี้คะวันนี้ ดึกแล้วนะ”

น้องแบ่งหันมายิงคำถามให้ผม แต่คำถามนี้มันแอบแฝงอะไรไว้เปล่าวะ ไม่ ๆ...ไม่ดีแน่ รีบปิดไปจะปลอดภัยกว่า ผมยกนาฬิกาข้อมือตัวเองมามองแล้วก็พบว่ามันตีมากแล้วจริง ๆ ได้เวลาหนีจากชุมนุมรถคันที่ 18 นี่เสียที

“พี่ซิมโอ! ไซค์มาครับ จั๊นพี่ขอตัวกลับก่อนนะ บายปุณณ์” ผมหันไปโบกมือให้อั้วตัวปัญหาคนโตที่ลุกขึ้นทำท่าจะเดินไปส่ง ในขณะที่ตัวปัญหาคนเล็กดูเหมือนจะไม่ยอมปล่อยผมให้ไปสุดไปเกิดง่าย ๆ

“ปล่อยพี่โน้กลับตอนนี้ได้ไงอะพี่ปุณณ์! ระหว่างทางเป็นอะไรไปใครจะรับผิดชอบ!”

อ้าวเฮ้ยยย พี่เป็นผู้ชายอายุสิบเจ็ดแล้วนะครับ พี่ดูแลตัวเองได้แล้วครับแบ่ง!

“เอ่อ...”

“พี่โน้นอนนี่นะ...นะ นอนห้องพี่ปุณณ์ก็ได้ อย่ากลับเลยนะ มันอันตราย”

ทีนี้จะเอาอย่างไรกับลูกแมวน้อยที่มาเกาะแขนแจอยู่ข้างผมนี่ดีหว่า ถ้าเป็นไปได้...ผมอยากจะถีบแม่งให้กระเด็น

ริมฝีปากเล็กๆ มันยังจ๊อไม่หยุด “พี่ปุณณ์จะบอกว่ามีแฟนอย่างเดียวแล้วให้หนูช่วยพูดกับพ่อเรื่องนั้นไม่ได้หรอกนะ ถ้าพี่ปุณณ์ไม่ดูแลพี่โน้ให้ดี หนูก็ไม่ช่วยพูดให้เหมือนกัน”

จิบหายแล้ว ไหง่ฉันล่ะวะ! หน้าผมตอนนี้มีเครื่องหมายอัศเจรีย์  
ขนาด 500pt แปะป้าบอยู่กลางกบาลจนแทบหงายเง็ก

“เอ่อโน้...นอนนี่เถอะวะ กลับตอนนี้นั้น...หึๆ อันตราย...หึๆๆ”  
คุณั้น มันซ่าซัดๆ ไอ้เซี่ยปุ่นณ์ มึงไม่ช่วยกูแล้วมึงยังจะ...ไอ้ย  
ผมควรเฟ้นคำไหนมาด่ามันก่อนดีวะเนี่ย!

“นอนยังงี้ละ พรุ่งนี้มีเรียน ชูดนักเรียนไม่มี”

“ชูดพี่ปุ่นณ์งี้คะพี่โน้”

“ไม่ได้หรอกครับ รหัสนักเรียนมันไม่เหมือนกัน” เออวะ ตอนนี้อยู่ที่  
ว่าใครจะเถียงชนะใครแล้ว

“ไม่เป็นไรหรอก วันดีคืนดีบราเดอร์ไม่เคยตรวจนี้ หรือถึงเขา  
สงสัย โน้บอกไปก็ได้ว่าบังเอิญมาค้างบ้านผม แล้วใช้ชุดของผม”

ไม่ช่วยกูแล้วยังจะฝังกลบกูอีกนะปุ่นณ์! ไอ้เหี้ย กูซึ่ง!

กูซึ่งวะเพื่อน!

“...” ถึงตอนนี้ผมอึ้งรับประทาน ไบ้แดก เถียงต่อไม่ออกแล้ว  
ครับท่าน

“รีบขึ้นไปอาบนํ้านอนเถอะคะ ทั้งสองคนเลย แล้วเรื่องนั้นแบ่ง  
จะค่อยๆ คุยกับพ่อให้ชนะพี่ปุ่นณ์”

น้องแบ่งพูดพลางดันหลังทั้งผมและปุ่นณ์ให้ออกจากอาณาเขต  
ห้องนั่งเล่นไป เพื่อมุ่งสู่เรือนหออรัก (?) ตบท้ายประโยคด้วยคำที่ทำให้  
ปุ่นณ์ตาวาว แต่ผมนี้สิ ห่อเหี่ยวใจเป็นอย่างที่สุด

ทำไมต้องค่อยๆ คุยด้วยวะครับ แล้วผมจะต้องตกอยู่ในสภาพ  
นี้อีกนานแค่ไหนเนี่ย

“ไม่ต้องห่วง เรื่องเงินชมรมโน้ ผมก็จะจัดการให้เหมือนกัน”  
ปุ่นณ์กระซิบเบาๆ ในขณะที่ผมเกือบลืมเรื่องนี้ไปแล้ว

มันคุ้มกันแน่หรือเปล่าวะ ถ้ามจริง!

# 5<sup>th</sup> CHAOS

## Just let it flow

**ผมโผล่หัวไปโรงเรียนในตอนเช้าด้วยสภาพสะบักสะบอม**

เอ่อ...อย่าเพิ่งคิดลึกไปถึงไหนต่อไหนล่ะ แม้ว่าผมจะแทบไม่ได้นอนทั้งคืนตามที่พวกคุณแอบคิดอยู่ก็เถอะ แต่ไม่ได้มีเรื่องผิดพลาดอะไรเกิดขึ้นแน่นอน สบาย!

ก็จะให้ผมนอนหลับเข้าไปได้ยังไงล่ะครับ กับไอ้ป่วนณ์เนี่ย ถึงจะพอรู้จักกันบ้างก็จริงอยู่ แต่ก็อย่างที่ผมเคยบอกว่าเราไม่ได้สนิทกันเท่าไร อันที่จริงคือไม่สนิทเลย ผ่านมาผ่านไปโคตรๆ ดังนั้นไอ้เรื่องจะให้อยู่ดีๆ มานอนร่วมเตียงกันสองต่อสอง แถมยังในบ้านของมันที่ผมเคยแต่เข้ามาอย่างมากสุด ๆ ก็แค่สนามหญ้า (เมื่อสองปีก่อน) นั่นนะ อยู่ดีๆ จะให้มาอัปเลเวลค้างอ้างแรมกับมันในห้องนอนสองต่อสองเลยนี่มันก็เร็วเกินไป แถมเรื่องทั้งหมดยังเกิดขึ้นภายในเวลาแค่วันเดียวนี่ก็อีก

ผมเตรียมใจไม่ทันวะ

แต่จริงๆ จะให้นอนกันนอนได้นะ ไม่มีคิดมากอยู่แล้ว ผมอาบน้ำ เปลี่ยนชุดนอนของมันเสร็จสรรพ (ทั้งที่ปกติผมใส่เสื้อกล้ามนอน แต่วันนี้มีติดหน่อยดีกว่า เพื่อความปลอดภัย) เรานั่งคุยกันพอเป็นพิธี

นิดหน่อย ตอนแรกว่าจะเล่นเครื่อง XBOX360 สู้ไฮโซของมันตามที่  
ถูกชวน แต่เอาเข้าจริง ๆ ดันไม่ค่อยมีอารมณ์ในที่สุดบุณณ์ก็เป็นฝ่าย  
ปิดไฟนอนอย่างว่าง่าย เคราะห์ดีที่บ้านมันรวย เตียงมันเลยใหญ่ นอน  
กลิ้งกันสองคนนี่นอนได้สบาย สามคนสี่คนก็ยังไม่หวั่นะแฮ້

แต่ไม่รู้ชาติที่แล้วผมทำกรรมหนักอะไรนักหนา...น้องแป้งเลือก  
เปิดประตูผลั้วะเข้ามา!

ไอ้บุณณ์เลยรีบคว้าตัวผม (ที่นอนอยู่ไกลโพ้นอีกฝั่งเตียง แถมนม  
มีหมอนข้างกันอาณาเขตอีกต่างหาก) ที่ทำท่าจะหลับอยู่รอมร่อแล้ว  
เข้าไปกอด

มันกอดผม! เรื่องจริงไม่ได้โม้!!! แม่่งเอ๊ยยยย!

ผมดันสุดชีวิตก็แล้ว ผลักมันออกก็แล้ว แต่สู้แรงมันไม่ไหวจริง ๆ  
แขนไอ้ทำนี่แม่่งแรงเยอะชะมัด! เห็นผม ๆ อยู่แต่ดูถูกไม่ได้ อีกอย่าง  
มันอยู่ในตำแหน่งที่ได้เปรียบกว่าผมมากครับ ทำเอาผมได้แค่ดัน  
พราด ๆ อย่างขัดใจอยู่ในแขนมัน

‘แป๊บเดียว ๆ’

มันกระซิบปลอบใจผมให้หยุดดิ้น ก่อนจะทำท่าเหมือนคนเพิ่ง  
ตื่น ชะโงกหัวไปมองน้องสาวที่ยืนหน้าเอ่อกอยู่ตรงประตู เพราะเพิ่งเดิน  
เข้ามาเจอพี่ชายนอนกอดกับแฟนตัวเองกลม (ดูดี ๆ ลีละ ภูซัดขึ้นอยู่!)

‘มีอะไรคะแป้ง’

ไอ้พี่น้องคุณี่รีบ ๆ คอย รีบ ๆ ไปสักทีสิว้ย!

‘แป้ง...เอาผ้าห่มมาให้เพิ่ม กลัวพี่โนหนาว’

น้องมันทำท่าอึ้งรับประทาน ปนกับแลดูมีความสุขเล็กน้อยครับ  
ไอ้ไม่...น้องแป้งครับ น้องแป้งคิดอะไร

‘ไม่เป็นไรหรอกคะแป้ง’ ผมได้ยินเสียงบุณณ์ตอบน้องแบบนั้น  
พร้อมกับรู้สึกได้ว่ามันกระซิบกอดผมแน่นขึ้นไปอีก แน่นจนว่าผมแก้ง  
หลับเป็นตายแบบไม่รู้เรื่องราวอะไรบนโลกนี้อีกแล้ว

‘พี่โนเขาไม่หนาวหรอก’ ไม่ต้องลืมหาผมก็รู้ว่าไอ้บุณณ์ทำหน้าที่

แบบไหนอยู่ แล้วก็รู้ด้วยว่าน้องแบ่งกำลังมีสีหน้ายังไง

โอ้ยยย โอ้ยพี่น้องบ้านนี้มันช่างขยันสร้างความเดือดร้อนให้คนอื่นจริงไฉน!

‘อ้อออ แบ่งลิ้มไป ฮีๆ จั้นแบ่งไม่กวนละ จะลืมหองให้ณะ’  
กรีก!

แล้วคืนนั้นเราสองคนก็แยกย้ายกันนอน ต่างคนต่างไม่ห่มผ้า เพื่อความเท่าเทียม เพราะผ้าห่มมีอยู่ผืนเดียว ยังดีที่อุปกรณ์ปรับแอร์ เป็น 25 องศา ให้ห้องไม่หนาวจัด แต่ถึงอย่างนั้นผมก็นอนไม่ค่อยจะหลับเลยจริงๆ

**ตัดกลับมาที่เวลาปัจจุบัน...ทันทีที่ผมเปิดประตูห้องเรียน**  
ก้าวขาเข้ามา ก็ถูกรุมมองด้วยสายตาแปลกๆ

อะไร...ไม่เคยเห็นใครมีง

“มีไร มองไม” ผมถามกลับหัวนๆ พลางเหวี่ยงกระเป๋านักเรียน (ของปณณ) ลงจอดบนโต๊ะเรียนตัวประจำ โดยพยายามสบสายตา เพื่อนฝูงให้น้อยที่สุด เนื่องจากกลัวมันจะผิดสังเกต (ลิ้มไปว่าแบบนี้ นี่แหละ ผิดหนัก)

“มึงไปเอาชุดนักเรียนโครมาใส่”

นั่น...โอ้แก่ง แม่งรู้ได้ไงวะ! เก่งสมชื่อจริงๆ

“ไรของเมิง” แต่ถ้าคิดว่าจะยอมแพ้ง่ายๆ ก็ไม่ใช่โนแล้วครับ! ถูก ผิดไม่สน กูขอเถียงไว้ก่อน แต่ที่ไม่มองตาแบบนี้ ไม่รู้มันจะเชื่อผม ไรเปล่า

“มึงนั่นแหละปฏิเสธทำไม เห็นอยู่หน้าหน้าชุดนี้ไม่ใช่ของมึง รหัส นักเรียนก็ไม่ใช่ ไช้หหลวมโพรกอย่างนี้ก็ไม่ใช่ นอกจากมึงจะตัวหดลง ได้ภายในเวลาหนึ่งคืนอะนะ”

ช่างสังเกตจังว้ย!

“อีกอย่าง...มึงไม่ได้ใช้จากอบรุ่นนี้ แล้วกระเป๋าของมึงของแท้ต้อง

มีสติเกอร์เสื้อวๆ แปะอยู่”

วิเคราะห์ได้เป็นฉากๆ เลยวะ!

“สรุป...มึงไปนอนบ้านโครมา เมื่อคืนกูดอทเฮอร์มึงมาเล่นด้วย  
ทั้งคืน”

ตกลงว่าเรื่องของเรื่องคือมึงรู้ตั้งแต่ก่อนเห็นกูแล้วว่าฉันเถอะ!  
ไอ้สัด ทำเป็นพูดดี...ผมถอนหายใจหน่ายกับท่าที่เด่นความจริงของไอ้  
เก่ง ที่มีโอมพยักหน้าเป็นกำลังเสริม

“เออ เมื่อคืนกูไม่ได้กลับบ้าน”

“วะ วะ วะ ว้าวว จึกกรั้วกะสาวที่ไหนวะ!”

เชี่ยโอม ไอ้หมาเจาะปากมาเกิด ถ้าเมื่อคืนกูได้ไปจึกกรั้วกับสาว  
กูจะไม่ทำหน้าแข็งอย่างนี้เลยว้ย

“สาวเหี้ยที่ไหนล่ะ กูติดแหง็กอยู่กับไอ้ปุ่นณ์ห้อง 1 ทั้งคืน”

เท่านั้นแหละ คนที่ถอยเก้าอี้ออกไปไกลโพ้นคือไอ้โอม ส่วน  
ไอ้เก่งปรีเข้ามายกแขน ลูบหลังผมดูเป็นการใหญ่

“ในที่สุดมึงก็เสร็จผู้ชายจนได้สินะ กูว่าแล้ว...ไหนวะ ครั้งแรก  
เจ็บรีเปล่า ได้ข่าวว่าของไอ้ปุ่นณ์มันใหญ่ด้วย”

เรื่องเหี้ยๆ นะไวนะมึง ไอ้สัดเก่ง! ว่าแต่ของไอ้ปุ่นณ์มันใหญ่  
จริงเหรวะ เฮ้ย ไม่ใช่!

“บ้านป้ามึงสิ! กูมีธุระกับมันเฉยๆ แล้วบังเอิญว่าดึกแล้ว กูเลย  
ต้องนอนค้างบ้านมัน ไม่มีอะไรว้ย!” พออธิบายถึงตรงนี้ ไอ้โอมถึงได้  
ยอมเดินกลับมา นั่งใกล้ๆ ผมตามเดิมครับ ไอ้แวรนี่ จริงๆ เล้ย

“มึงไปสนิทกับปุ่นณ์ตั้งแต่ตอนไหนวะ กูนึกว่ารู้จักกันแต่ห่างๆ”

“ก็ไอ้เหี้ยง่อยแหละตัวดี ทำให้กูต้องไปสนิทกับมัน...เออ กู  
จัดการเรื่องบขมรมอีกสองหมื่นให้ได้แล้วนะ”

“อย่าบอกว่ามึงไปขายตุ๋นให้ไอ้ปุ่นณ์?”

ผัวะ!!! ตบเกรียนมันเจ็บมือ แต่ก็ขอตบแม่งัดที่เถอะครับ ไม่  
ไหวแล้ว ไอ้เชี่ยโอม!

“อ๊วยยย ตบไม่วะ!”

ยัง...ยังมีหน้ามาถาม

“กูเห็นหมามันแกว่งตีนออกจากปากมึงอยู่เหมือนขาดอากาศ หายใจ เลยกดให้อิสระภาพมันชะม้ง เรื่องเหี้ยๆ ละคิดได้ สัด” ผมก่น คำด่าพลางมองนาฬิกาข้อมือพลาง เห็นแล้วขัดใจจับหายใจ ปิดโธ่เว้ย! อีกตั้งหลายนาทีกว่าจะถึงเวลาโรงเรียนเช้า ผมต้องทนนั่งให้อีพวกนี้ เค็นคออีกนานแค่ไหนกันวะ!

‘...กับกาลเวลาอาจจะล่องเลยผ่านไป กาลเวลายาวนานเธอ ลืมเลือนฉันบ้างไหม~’

เสียงริงโตนท่อนซุกเพลง “คิดถึงฉันหรือเปล่า” ของวง Cocktail ที่ไอ้โอมใช้มานานสามเดือนกว่าจนผมเริ่มเบื่อดังขึ้นเหมือนเป็นระฆัง หมดยกนักมวดย แฮ่อ...ในใจแอบโล่งโคตรๆ ที่ไม่ต้องทนฟังมันกวนประสาทต่อ ผมยืมเย้ยๆ ใส่มันก่อนจะก้มลงหยิบสมุดการบ้านได้โต๊ะ มาเช็กดูความเรียบร้อย แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นมากลับเห็นว่าคนที่เป๋นฝ่าย ยืมเยาะกลับมา กลายเป็นมันชะฉิบ

“แม่มีงโทร. มาวะ”

ไอ้ห่า ใครวะแม่กู...ผมขมวดคิ้วมองหน้าจอมือถือ LG มันอย่าง ใครรู้ ก่อนจะตาแทบเหลือกถลน “มีงบอกไปว่าไม่ได้อยู่กับกู”

“ไรวะ แฟนมีงเองแท้ๆ ทำเป็นหยิ่ง ยูริเขาไม่น่ารักตรงไหน”

ก็ไม่ได้ชอบจะให้ทำไฉน! อีกอย่างผมไม่ถนัดกับการที่มีผู้หญิง หรือใครสักคนมาวิ่งไล่ตามแบบนี้ด้วย

เมื่อไอ้โอมไม่ได้คำตอบอะไรจากปากผม มันจึงทำแค่ยกไหล่ อย่างไม่สนใจแล้วกดรับสายโทรศัพท์ที่ยังคงดังอย่างต่อเนื่อง ผมตบไหล่มันอีกสองทีเป็นการกำชับให้ทำตามแผน ส่วนมันก็ได้แต่ปัดๆ มือ ผมงออกเหมือนจะบอกว่า ‘รู้แล้วแหละน่า’

“ครับ...โนไม่อยู่ครับ ยังไม่เจอกันเลย”

ดีมาก ดีมาก

“อะ...แฮะๆๆ เก่งจังครับ แป๊บนึงนะ”

เฮ้ย!?

“แม่มีงูที่นั่นอะ”

มันใช้มือป้องไม้คีมือถือแล้วกระชิบกระชาบคำที่ผมไม่ค่อยอยากฟัง ไม่รู้ทำไม ไม่ว่าเมื่อไหร่ผู้หญิงคนนี้เป็นรู้ทันผมเสมอ สุดท้ายคนที่ต้องถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วรับเอาโทรศัพท์เครื่องเหลี่ยมสีดำมาคุยคือผมนั่นเอง

“ครับ ว่าไง”

“ทำไมยูริโทร. หาโน้ไม่ติดเลยละคะ” เสียงร่าเริงจากปลายสายดังตอบโต้ผมโดยที่มีเสียงรบกวนข้างอะอะดังลั่น นี่เธอคงจะถึงโรงเรียนแล้วละมัง ผมคิดและได้แต่จิกยิ้มแหยๆ ให้โทรศัพท์

“มือถือผมแบตหมดนะ”

“เมื่อคืนก็ไม่ออนไลน์นะ”

“ก็ผมไปนอนบ้านเพื่อนมา ยูริมีอะไรจะคุยกับผมรีเปล่า” รีบเข้าประเด็นสักทีเถอะครับ

“อ้อ...ฮิๆๆ” เสียงหัวเราะกลับมานั้นฟังดูไม่น่าไวใจชอบกล ตอนนี้ผมรู้สึกเหง่อกต แม้นในห้องเรียนจะเปิดแอร์เย็นเจี๊ยบอยู่ก็เถอะ “เย็นนี้ไปกินข้าวกันนะโน้”

ว่าแล้วไง...

“เย็นนี้ผมต้องเข้าชมรม คงเลิกเย็นๆ เลยนะ”

“ไม่เป็นไร ยูริที่สยามนะ ร้านบ้านหญิงชั้นสองเหมือนเดิม”

คิดเหมาเอาเองเสร็จสรรพ นี่แหละยูริ ตัวผมเองก็เป็นพวกปฏิเสธคนไม่เก่งเสียด้วย โดยเฉพาะกับยูริแล้ว ยิ่งปฏิเสธยากเข้าไปใหญ่ (จะว่าไปผมก็ปฏิเสธไอ้ปณณนี่ไม่เป็นเหมือนกันนี่หว่า)

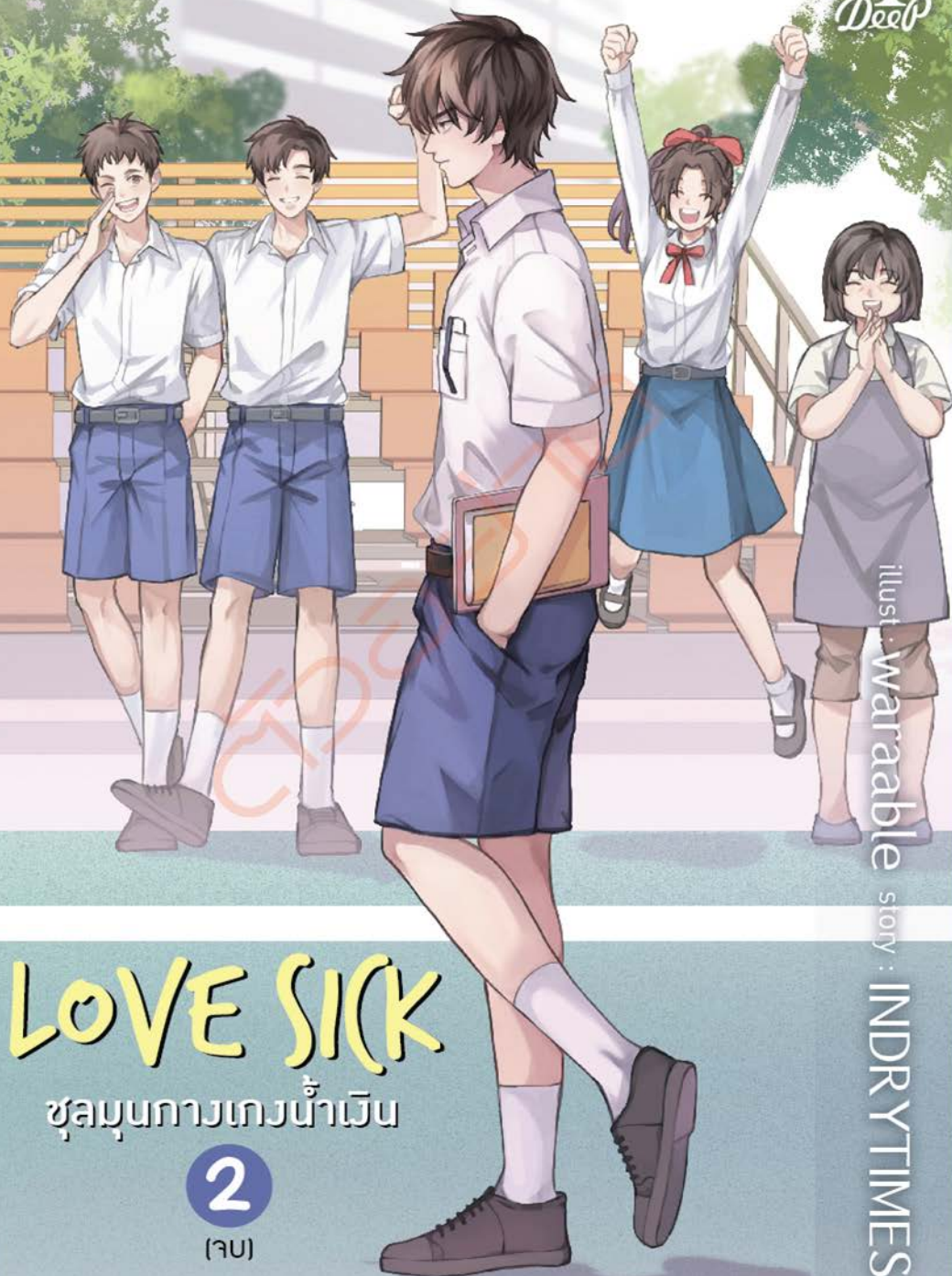
“อาจจะโผล่ไปค่าหน่อยนะ” ทำได้ดีที่สุดก็แค่นี้แหละครับ -\_-”

“ไม่เป็นไรคะ ยูไม่รีบ แล้วเจอกันนะ” เธอเอ่ยลาด้วยเสียงร่าเริง ก่อนสายจะถูกตัดไป

จริงๆ แล้วยูริก็เป็นผู้หญิงที่ดีคนหนึ่งเลยละ เธอไม่เรื่องมาก ไม่  
งอแง ไม่เอาแต่ใจเหมือนผู้หญิงคนอื่น ติดแต่จะชอบคิดเหมาเอาเอง  
ก็เท่านั้น อย่างตอนนี้ที่ผมมีสถานะเป็น 'แฟน' ของเธออยู่นี้ก็เหมือน  
กัน ผมไม่ยกจำได้เลยแะว่าเราไปตกลงกันตั้งแต่ตอนไหน รู้แต่ว่า...  
รู้ตัวอีกทีก็มีแฟนเป็นยูริซะแล้ว

แต่ก็เอาเถอะ ไม่ได้เสียหายอะไร ยูริก็น่ารักดี คุณพ่อเธอเป็น  
ชาวญี่ปุ่น เธอจึงเป็นลูกครึ่งญี่ปุ่นนะครับ ชาวๆ หน้าใส ตาโต อิม...  
มีเขี้ยวด้วย พูดจ้อได้ทั้งวันโดยไม่มีวีแววจะเหนื่อย บางทีผมก็รู้สึกว่  
เธอช่างสดใสและน่ารักาญในเวลาเดียวกัน แะๆ

วันนี้โผล่ไปเจอสักหน่อยก็แล้วกัน ไม่ได้เจอเป็นอาทิตย์แล้วนี่  
เดี๋ยวคนอื่นจะหาว่าผมไม่ดูแลแฟน



# LOVE SICK

ชุดมุนการเทวน้ำเงิน

2

(จบ)

illustration : waraable story : INDRYTIMES

# LOVE SICK

ชุดมุนกางเกวน้ำเงิน

2  
(จบ)

illust : waraable story : INDRYTIMES

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคนทั้งทางความคิดและสังคม



ลำดับที่ 97

## Love Sick ซุมนกเงกนน้ำเงิน เล่ม 2 (จบ)

เขียนโดย INDRYTIMES

พิมพ์ครั้งแรก : สิงหาคม 2563

ราคาชุดละ 545 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์  
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

4/11 หมู่ 11 ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-616-00-4089-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัททศพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัทศญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจติยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์นวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ อุมภาพร สกุลบัณฑิต

หัวหน้ากองบรรณาธิการ : ศรันย์รัชต์ เขียงไกรเวช สุชาดา ใจสุข

บรรณาธิการเล่ม : อุมภาพร สกุลบัณฑิต

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง ปก/ภาพประกอบ : waraable รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด



จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : satapornfantasy@gmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์ต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41



สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม  
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ  
แห่งประเทศไทย



Printed on Green Read Paper  
www.facebook.com/greenreadpaper

## 43<sup>rd</sup> CHAOS

### Back to origin

หลังจากวันนั้นเป็นต้นมา เหตุการณ์ก็ปกติดีครับ วันจันทร์ผมรีบโผล่หัวไปโรงเรียนตั้งแต่เช้าเพราะอยากรู้ว่าไอ้ปुณณ์ออกหักอาการเป็นยังไง ปรากฏว่าเห็นมันยืนยิ้มแป้นอยู่หน้าห้องสภาฯ สภาพเหมือนคนปกติทุกอย่าง เออ ผมคงเป็นห่วงมันมากเกินไปเอง

ชีวิตเราก็เลยดำเนินตามปกติครับ มีหลายงานที่ทั้งผมและปुณณ์รุ่นๆ ต้องคอยดูแล คริสต์มาสแฟร์ก็งานหนึ่งที่ทำเอาปวดกบาลสุดๆ เพราะแอมป์ตัวที่ว่าอาการร่อแร่อยู่ เสือตายสนิทวันนั้นพอดี (ก็เข้าใจเลือกวันมะมิง) เดือดร้อนผมกับไอ้โอมต้องโบกแท็กซี่กลับไปยังบ้าน ดร. แหวนกลางงานเพื่อยกแอมป์ที่บ้านนั้นมาอีก (ซึ่งโคตรหนัก แบกกันสองคนมาถึงโรงเรียนอีกทีเหงื่อท่วมครับ)

ส่วนไอ้ปุณณ์ก็วิ่งวุ่นมาก เนื่องจากเด็ก ม. ต้น ต่อยกันในงาน (เพื่ออะไรนะ) มันเลยต้องเป็นธุระทั้งห้ามมวย ลากคอปไปห้องพยาบาล ลากคอปไปห้องปกครอง ทำจดหมายเชิญผู้ปกครอง และนั่งรออาจารย์ฝ่ายปกครองเทศน์เด็กอีกเกือบครึ่งวัน! เดือดร้อนกันไปหมด ยังดีที่สุดท้ายพอมีเวลาตอนใกล้ๆ จบวันให้เราได้ไปเดินเที่ยวชมงาน (ที่ใกล้ปิดแล้ว) กัน ^\_^

แก๊งนางฟ้าตลกดีครับ พวกนั้นเปิดซุ้มหนุ่มน้อยตกน้ำ (?) ผมกับปณณัณเลยแวะเข้าไปยืนเขวี้ยงได้พักใหญ่ (สอยร่วงไปหลายคนครับ สะใจดี โทษฐานชอบแอบจับกันกุ๊กกั๊ก!) แต่จู่ๆ เสือถูกพวกนางฟ้าลากเข้าไปในซุ้มซะงั้น! ไม่พอยังจับผมผูกติดกับเป้า กลายร่างเป็นหนุ่มน้อยตกน้ำเสียเอง (เฮ้ย! พวกมึงช่วยถามความสมัครใจด้วย!!!) ผมสาบานว่าพยายามดิ้นแล้วแต่แมงโคตรไม่ฟัง กะเทยอะไรแรงเยอะชิบหาย (น่ากลัวมากครับ ถ้าปล้ำกันนี่ผมแพ้เห็นๆ) ส่วนไอ้ปณณัณไม่ว่าอะไร มันได้แต่หัวเราะตาทิพย์ ปลอ่ยให้พวกกะเทยพาขึ้นแท่นประหารแต่โดยดี เราขึ้นไปนั่งรอไม่นานก็มีร่างหนาๆ ของไอ้เอ็นถูกแห่มามัดไว้อีกคน

หลังจากนั้นงานก็ยิ่งสนุกเข้าไปใหญ่เลยครับ เพราะใครๆ ก็แห่เข้ามาปาพวกผมชิบหาย (ปากไว้ก่อนเถอะมึง) โดยเฉพาะนักเรียนที่ถูกสภาฯ ทำทัณฑ์บนบ้าง เรี่ยไรเงินบ้าง ชักแถวกันมาปาไอ้ปณณัณซะยาวเหยียดเลยครับ (จริง ๆ มันคงอยากจับไอ้ที่มามัดมากกว่า แต่ไม่รู้แมงหายไปในไหน สงสัยไหวตัวทัน) ส่วนน้อง ม. ต้นที่ขึ้นแปรอักษรให้อैंน คราวนี้ถึงที่พวกมันมาเอาคืนประธานเชียร์บ้าง แล้วผมนะเหรอ... ไอ้เหี้ยโอมก็ยกทัพชมรมดนตรีมาทั้งขบวนเพื่อจัดการผมนะสิ! ไอ้เลวสรุปว่าสนุกดีครับ เปียกแมงทั้งตัวจนต้องไปซื้อเสื้อพละใหม่มาใส่เลย คิดถูกจริง ๆ ที่ห้ามยูริไม่ให้มาด้วย เพราะผมคิดว่าตัวเองคงไม่มีเวลาดูแลเธอแน่ๆ แล้วก็ไม่มีจริง ๆ วันนั้นผมยุ่งมาก ยูริไม่มาถือเป็นโชคแล้วจริง ๆ ครับ

ส่วนหากจะถามถึงเรื่องปณณัณกับเอม บอกตามตรงว่าถึงตอนนี้ผมก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่าเขาสองคนคุยอะไรที่คอนโควันนั้น รู้แต่ตอนนี้เอมควงผู้ชายคนใหม่แล้ว (โคตรเร็ว) เป็นนักเรียนโรงเรียนเครือเดียวกับผมนี่ละ แต่คนละโรงเรียนกัน ผมเองก็ไม่รู้จักผู้ชายคนนั้นหรอก แคเคยบังเอิญเจอเอมเดินควงอยู่ที่สยามหนสองหน ซึ่งก็ไม่ได้เข้าข้างปณณัณนะ แต่ผมคิดว่าเพื่อนตัวเองหล่อกว่าจริง ๆ (ฮาๆ) ยูริเองช่วง

แรก ๆ บ่นปณณิให้ผมฟังยาวตั้งแต่คำถึงเข้าไปหักอกเพื่อนเธอ โดยที่ผมเถียงไม่ได้สักคำเพราะไม่รู้จะพูดอะไร จนสุดท้ายพอเธอเห็นว่าผมคงหนีไม่ได้ในพริบตา ก็เงียบ ๆ ไป ไม่พูดถึงเรื่องปณณิกับเธออีก คงจะเริ่มเข้าใจอะไร ๆ ขึ้นมาบ้างแล้วมั้ง

ปณณิดูไม่ค่อยเศร้ากับเรื่องเธอเท่าช่วงแรก ๆ แล้วครับ ไม่เหมือนตอนที่มันเพิ่งเลิกกันใหม่ ๆ ปณณิค่อนข้างพยายามทำตัวเป็นปกติมาก คือผมใช้คำว่ามัน ‘พยายาม’ นะ เพราะไม่ว่าจะเป็นยิ้ม ทำเป็นหัวเราะแค่นั้น ก็ยังมีมุมที่ปณณิแอบไปนั่งหงอยคนเดียว หรือ ไม่ก็ซึม ๆ เหม่อ ๆ ใจลอยไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัวบ้าง แต่นับว่ามันมีความพยายามมากครับ เพราะเวลาผ่านไปแค่อาทิตย์กว่า ๆ ผมก็ได้ยินเสียงแม่งหัวเราะลั่น กวन्दินเหมือนเดิม ตอนนี้อាកการแปลก ๆ เหล่านั้นหายไปหมดแล้ว

สำหรับผมช่วงนี้ก็งานเข้านิดหน่อยครับ ตอนนี้กำลังหมกตัวทำความสะอาดเครื่องดนตรีทั้งหมดในห้องซ้อมอยู่ โคตรเยอะ จิบหาย ใส่โครกมากด้วย ใช้กันไม่ช่วยดูแลเลย แฮ่

“ไฉ่ฮ้อย! ปรับสายเชลโล่ด้วยนะมึง เดี่ยวมันขาด” เสียงไฉ่ฮ้อยตะโกนด่าเบ๊ชมรมลั่น เพราะไฉ่ฮ้อยดันทะเล็งเช็ดคันชักโดยไม่ปรับสายให้หย่อนก่อน เออ ถ้าแม่งขาดนะ กูจะเอามึงไปขายที่เรือต่งเก ใถ่ค่าสายเชลโล่ใหม่ เอ...แต่คงจะได้ไม่กี่ตังค์

ตอนนี้ห้องซ้อมผมกำลังคนเยอะมากครับ เพราะเป็นธรรมเนียมว่าหลังจากช่วงปีใหม่ต้องมีการทำความสะอาดเครื่องดนตรีครั้งใหญ่หนึ่งที น้อง ๆ พี่ ๆ เพื่อน ๆ ทุกคนเลยแหกกันมาซะมັกเข้มข้นทำความสะอาดเครื่องดนตรีประจำตัวเอง ส่วนผมเป็นนักดนตรีแผนกไปเรื่อยกลายเป็นชวยมากหน่อย ต้องช่วยเช็ดทุกอย่าง

‘เข้าไม่กลัว ไม่กลัว ก็กลัวจะไม่เข้า เข้าแค่นั้นก็ไหว’

ไม่ต้องตกใจครับ เปลี่ยนริงโทนอีกแล้ว แฮะ ๆ เสียงลิโอพูดดังลั่นมือถือจนผมต้องรีบคว้ามารับทั้งที่ยังไม่ทันมองชื่อ (เพราะวางไว้

บนพื้นแล้วตอนมันลั่นจะครูดพื้นแรงมาก ผมตกใจ) แต่ถึงไม่มอง แค่ฟังเสียงปลายสายที่ดังมาก็รู้แล้วว่าใคร

“อยู่ไหนวะ” ไอ้เลขาสภาฯ ชี้เหงานั้นเอง ตั้งแต่เลิกกับแฟนก็ติดผมเป็นดังเงา

“ห้องชมรมวะ มึงอะ” ผมตอบไปพลางหนีบโทรศัพท์เข้าข้างหู เนื่องจากตอนนี้กำลังใช้น้ำมันเช็ดกระเบื้องฟลูตอยู่ ได้ยินเสียงพลิกกระดาษไปมาแว่วผ่านโทรศัพท์

“สภาฯ มึงยังไม่กลับอีกหรือวะ มาอยู่เป็นเพื่อนหน่อยดิ”

บอกแล้วว่าแม่งกลายเป็นผู้ชายชี้เหงาไปซะงั้น เพื่อนๆ หลังๆ มานี้ป่วนจนผมไปไหนมาไหนบ่อยมากครับ จนกลายเป็นว่าห้องสภาฯ แทบจะมีผมเป็นสมาชิกอีกคนแล้ว แต่วันนี้ผมไปหามันไม่ได้จริงๆ เพราะงานกำลังเข้าตรึม

“ไม่ได้ เช็ดเครื่องดนตรีอยู่”

“เอามาเช็ดที่นั่นดิ” ก็คิดได้ละมั้ง จะให้กูแบกดับเบิลเบส ทروมโบน อีเล็กโทนไปห้องสภาฯ รึไง!

“ตกลงละ มึงล่ะทำอะไร” ผมถามกลับ เสียงมันพลิกกระดาษดังอยู่

“สำรวจงบประมาณต้นปี ปวดหัวมากเลย”

ถามว่าทำอะไรเฉยๆ ไม่ได้ถามว่าปวดหัวไหม แม่งเรียกร้องความสนใจจริง ๆ แต่อย่าคิดว่าคนอย่างโนะจะซี้สงสาร

“แบกมาทำนี่เดะ เร็ว ๆ อยู่คนเดียวหิบลอกแน่ะมึง” ผมบอกมันแค่นั้นก่อนกดวางสาย ใช้เวลาเพียงแค่นี้ถึงสิบนาที ประตูห้องชมรมผมก็เปิดออก เผยให้เห็นร่างสูงของ ปุณณ์ ภูมิพัฒน์ ที่มายืนยิ้มแฉ่งอยู่ นี่มึงเตรียมตัวไว้แล้วรึเปล่าเนี่ย!

“พี่ปุณณ์หัดตีคัปปบ” เสียงรุ่นน้องทักพลางยกมือไหว้มันกันสลอน เรื่องจริงคือช่วงนี้แม่งก็มาบ่อยจนจะกลายเป็นสมาชิกชมรมดนตรีอีกคนอยู่แล้วเหมือนกัน ผมหันไปมองหน้าหล่อ ๆ ของปุณณ์ที่

ผงกหัวทักทุกคนทั้งที่มีแฟ้มเบ้อเร่อติดมือมาสามแฟ้ม ก่อนมันจะลาก  
ขามานั่งปลงข้างๆ ผม

“คึกคักนะห้องนี้” ปุณณ์ว่าพลางเปิดแฟ้มตั้งท่าจะทำงานต่อ ถ้า  
ไม่ได้มีเสียงหมาๆ เฝ้าหอนขึ้นมาเสียก่อน

“อะไรวะปุณณ์ ภู่ว่ายอยู่ห้องสกาฯ สบายกว่าห้องนี้นะ จะมา  
ให้ลำบากทำไมวะ” ไม่ต้องบอกก็รู้ใช้ปะครับว่าเสียงใคร เจ้าประจำ  
เจ้าเดิม แม่งไม่เห็น้อยมั่งรีววะ แชวได้แชวดีเนี่ย

“อย่าพุดงั้นสิพี่โอม ห้องนี้ถึงจะลำบากกาย แต่พี่ปุณณ์เขา  
สบายจาย”

“ฮือ!”

ไอ้เชี่ยเป้อ! มึงกลายเป็นทนายทอสูรของไอ้โอมตั้งแต่เมื่อไหร่!  
แถมทุกคนในห้องชมรมยังพร้อมใจหยุดทำความสะอาดเครื่องดนตรี  
ตรงหน้าตัวเองมาไว้รับมันสองคนเป็นลูกคู่อีก หมดกันชีวิตกู!

ผมฐนึ่งกลางด้ารอบห้อง ขณะที่ไอ้ปุณณ์แค่หัวเราะข้า

“ถือว่าถูก”

“ให้...”

นั่นมึงไปเล่นกับมันอีก ให่ดั่งเข้าไปใหญ่เลยทีนี้ --” ไม่คิดว่า  
ฟลุคตัวนี้เพิ่งลงน้ำมันเสร็จเมื่อกี้เนะ ภูจะฟาดกบาลให้แม่งสมองไหล  
สั๊กที

หลังจากส่งเสียงแซวกันไปแซวกันมาอีกหลายดอก จนไอ้โอม  
เริ่มเข้าเนื้อแล้ว (เพราะตอนนี้น้องมิกก็นั่งอยู่ในห้องด้วย) ในที่สุดก็  
ถึงเวลาเลิกกันไป ต่างคนต่างกลับไปสนใจงานของตัวเอง

ปุณณ์ที่ตอนนี้ใส่แว่นนอนเหยียดยาวกดเครื่องคิดเลขอยู่ข้าง  
ผม กำลังชะมกเขม้นในการจัดสรรงบประมาณต้นปีอยู่ ผมไม่ค่อย  
เห็นมันใส่แว่นบ่อยๆ หรือครับ (มันบอกว่าใส่เฉพาะเวลาเพ่งตัว  
หนังสือเยอะๆ เท่านั้น) แต่รู้สึกว่ามันใส่แล้วดูเทดี

“แอบมองไร ภูหล่อใช้ปะ”

โหย ไอ้ท่า กล้าพูด ผมเลิกคิ้วมองหน้าไอ้ปุ่นที่หิ้วตามาทางผมล้อ ๆ แล้วยิ่งรู้สึกว่ายากหาอะไรห่มใส่มัน

“ถ้าเทียบกับเล็บขบภูอะนะ มึงก็คงหล่อ” หึ ๆ ถึงตรงนี้ผมก็คิดว่าตัวเองกล้าพูดเหมือนกัน หึ ๆ ๆ ปุ่นแค่ยกไหล่เหมือนไม่อยากรสนใจคำพูดผม ก่อนจะกดเครื่องคิดเลขต่อ

‘เข้าไม่กลัว ไม่กลัว ก็กลัวจะไม่เข้า เข้าแค่ไหนก็ไหว’

เสียงลิโอพุฒแหกปากร้องเพลงอีกแล้วครับ ผมสะดุ้งอีกที แต่คราวนี้คนที่หันไปมองเร็วกว่าคือปุ่น

ชื่อและรูปอยู่ขึ้นหรา มันมองหน้าผมตลอดเวลาที่ผมรับโทรศัพท์

“ครับ...วันไหนเอ่ย พรุ่งนี้เหวอ ได้ ๆ” ผมได้ตอบปลายสายพร้อมกับรู้สึกถึงสายตาไอ้ปุ่นที่มองมาอยู่ด้วย ไม่รู้มันจะมองอะไรกันหนา “เจอกันที่สยามเลยแล้วกันครับ โน้อาจออกไปชานิดหน่อยอะ ค้าบ หวัดดีครับ”

“พรุ่งนี้ไม่ว่างแล้วเหวอ” แถมพอกดวงสายปั๊บ มันรีบยิงคำถามใส่ปั๊บ จนผมต้องหันไปมองหน้ามันแบบงง ๆ แทน

“ก็เออ เพิ่งไม่ว่างเมื่อกี้ ทำไมวะ”

“เปล่า” ปุ่นส่งเสียงตอบแค่นั้น ก่อนหันไปทำงานต่อ ไม่ได้สนใจผมอีก

อะไรของมัน

**ที่สยามเวลาเย็น** หลังจากเมื่อวานเพิ่งได้รับโทรศัพท์ออกอ้อนของยुरิ ผมก็รีบเคลียร์งานเรื่องที่ฝ่ายกิจกรรมโรงเรียนคอนแวนต์ติดต่อมาขอให้ชมรมผมเอางานดนตรีไปช่วยเล่นในงานปิดของที่นี่ ซึ่งจริง ๆ แล้วผมก็เพิ่งไปมาเมื่อกลางปีที่แล้วเอง แต่ท่าทางพวกเขาจะติดใจใหญ่ เลยทำเรื่องขอมามากี เล่นเอาผมวุ่นนิด ๆ แต่ไม่เท่าไรเพราะมาสเซอร์คนอื่น ๆ เข็นรับทราบแล้ว เหลือแต่พวกผมที่ต้องตกลงกันเองว่าจะเกณฑ์ใครไป

ผมออกจาก BTS มาถึงสถานีสยามตอนเวลาเกือบห้าโมงเย็น ก่อนจะรีบมุ่งตรงไปยังสตาร์บัคส์ที่ยุริบอวกกำลังรอผมอยู่ทันที หลังจากเมื่อวานสาวเจ้าโอร. มาอากับผมว่าตั้งแต่ปีใหม่ก็ยังไม่เห็นหน้าผม จึงต้องโผล่หัวมาให้เธอเจอสักหน่อย

“โทษที่ที่ช้านะ” ผมรีบขิงขอโทษก่อนเพราะกลัวยุริจะมารอนานแล้ว แต่เธอแค่ยิ้มหวาน

“ไม่ช้านี้ นึกว่าจะช้ากว่านี้อีก” ยุริตอบพลางยิ้มแป้น แล้วเก็บหนังสือที่กำลังอ่านใส่ถุงแฮร์รอตส์ ก่อนจะลุกขึ้นคล้องแขนผมเดินออกนอกร้าน “ไปหาอะไรกินกันเนอะ วันนี้ในรีบกลับรีเปล่า”

“โนอะไม่เคยรีบหรอก แต่ยกเลิกไม่ได้รีเปล่า” ผมยังอดเตือนเธอด้วยความเป็นห่วงไม่ได้ แต่หน้าขาวๆ นั้นทำเป็นไม่ฟังผมทุกทีสิน่า

เราเดินเลือกร้านมาเรื่อยๆ จนจบที่ฮองกงบูตเติ้ล เพราะยุริบ่นอยากกินเกี้ยวกุ้งตัวใหญ่ๆ พุดจันผมนึกอยากด้วยเหมือนกัน เราจึงตกลงใจกินที่ร้านนี้ พนักงานเดินมาเสิร์ฟแก้วชาเย็นให้ยุริก่อน

“นี่ได้ข่าวว่าชมรมโน้จะมาเล่นคอนเสิร์ตที่โรงเรียนยูอีกแล้วหรือ” อยู่ดี ๆ เธอก็ถามเรื่องที่ผมเพิ่งเคลียร์เสร็จไปเมื่อเย็นขึ้นมานำให้ผมพยักหน้าหงิก

“อืม มาสเซอร์เพิ่งเซ็นอนุมัติเสร็จ โรงเรียนยูมีงานอะไรกันหรือ”

“โอเพนเฮาส์ธรรมดานะแหละ แต่ดีจัง จะได้เห็นโน้ร้องเพลงอีกแล้ว” ยุริพูดพร้อมรอยยิ้มกว้าง แน่นนอนว่าผมยิ้มรับกลับไป

“ไม่แน่นหรอกว่าจะเป็นโน้ เดี่ยวดูน้องคนอื่นก่อน ถ้ามีวงอื่นพร้อมโน้ก็ไม่เล่น”

“โหย...” เสียงถอนหายใจเฮ็งๆ ดังจากผู้หญิงตรงหน้าจนผมอดยื่นมือไปขยี้หัวเล่นด้วยความเอ็นดูไม่ได้

เราสองคนรอเพียงไม่นาน ก๊วยเตี่ยวสามบ้อเร่อก็มาเสิร์ฟอยู่ตรงหน้า รวมถึงข้าวผัดปูที่สั่งมากินด้วยกันอีกจานหนึ่ง แล้วยังเปิดย่างอีก ยุริกินไปก็บ่นไปว่าเกี้ยวกุ้งตัวใหญ่จริง ๆ ยัดล้าปาก ขณะที่ผมจ่ำ

ได้แม่นยำเธอมาร้านนี้เพราะอยากกินเกี้ยวกุ้งโดยเฉพาะ (แล้วจะปั่นทำไม) ทำทางทุลักทุเลของยูริเวลากินน่ารักดีครับ แต่พอเธอเริ่มตื้อ ๆ ก็ยกเกี้ยวกุ้งขึ้นใหญ่ให้ผมขึ้นหนึ่งมากำจัดแทน

ระหว่างเรากินกันจนใกล้จะหมดนั้น พลันมีเสียงลั่งลั่งของเด็กผู้หญิงกลุ่มหนึ่งดังเข้ามา แต่ผมไม่ทันสนใจเจ้าของเสียงเหล่านั้น (เพราะมัวแต่กินอยู่) จนกระทั่งยูริยิ้มทักทายกับสาว ๆ ที่มาใหม่

“อ้าว ยูริ แหม...เด็ดเหวอ” สาวผมเปียคนหนึ่งทักทายใต้ผม ก่อนที่คนอื่น ๆ จะกรูมาล้อมกันหมด เอ่อ...น่ากลัวแฮะ

“ข้าย ไม่อนุญาตให้รบกวนนะ อี ๆ” ยูริตอบพลางยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ผมก็ได้แต่ยิ้มไปผกหัวไปทักทายสาว ๆ ทุกคนกลับ ดูเหมือนพวกเธอจึงมาที่ผมมากเป็นพิเศษ ไม่แน่ใจว่าคิดมากไปเองหรือเปล่าเหมือนกัน

“นี่ในไซ้มัย เนี่ย ยูรินะแสบมากเลย ตอนที่โน้มาเปิดคอนเสิร์ตที่โรงเรียนคราวที่แล้ว กรีดอยู่ด้วยกันจะเป็นจะตาย สุดท้ายยูริคาบไปควงเฉยเลย”

“ใช่ ๆ โน้โดนเสน่ห์ยาแฝดรีเปล่าเนี่ย” สาว ๆ กลุ่มนั้นแซวยูริกันสนุกสนาน แต่ผมเห็นใบหน้าใสของยูริไม่ได้สนุกด้วยเลย

“ตลกละ พุดให้มันดี ๆ นะยะ”

“ไม่เหวอครับ” ผมช่วยยูริพุดแก้ตัวพลางยิ้ม พวกเธอหยุดคุยกับเราอีกนิดหนอยก่อนจะเดินจากไปยังใต้ของตัวเอง ตอนนั้นเองผมจึงได้เห็นสีหน้าไม่พอใจของยูริเต็มตา

“เป็นไรเปล่ายู” ผมถาม แต่เห็นเธอแค่ส่ายหัวตอบ

“เปล่า รีบกินรีบไปกันเถอะโน้”

จริง ๆ ผมเองตั้งใจจะทำอย่างนั้นอยู่แล้วเหมือนกัน (เพราะอยากขึ้นไปดูหนังสือในคิโนะฯ ต่อสักหน่อย) แต่ยิ่งเห็นยูริพุดแบบนี้ผมก็ยิ่งเร่งมือเข้าไปใหญ่

ขณะที่เราสองคนกำลังกินคำสุดท้ายอยู่นั่นเอง ก็มีเสียงลาก

แก่อุ้มมาร่วมโต๊ะดั่งขัดขึ้นก่อน

“หวัดดีค่ะ”

ผมเงยหน้ามองเห็นเป็นหญิงสาวคนหนึ่งในกลุ่มเมื่อกี้ เธอลากแก่อุ้มมานั่งหัวโต๊ะเราพลางส่งยิ้มให้ผม นั่นทำให้ยูริหน้าเสียอย่างเห็นได้ชัด

“หะ...หวัดดีครับ” ผมจำใจทักกลับไป แม้จะรู้ว่ายูริไม่ยอมให้ทำแบบนั้นก็ตาม

“โน้เป็นประธานชมรมดนตรีปีนี้ใช่ไหม เราเป็นสมาชิกชมรมดนตรีที่โรงเรียนเหมือนกันนะ” เธอคนนั้นชวนผมคุยต่อ จนนงๆ ว่านี่คือเพื่อนยูริหรือเพื่อนผมกันแน่

แต่ผมก็คงไม่เสียมารยาทพอจะไล่เธอไป “ครับ”

“ได้ข่าวว่าโน้เล่นดนตรีเก่ง แต่เราไม่ค่อยเก่งละ ขอเบอร์ไว้ปรึกษาเรื่องดนตรีหน่อยได้ไหม” อิม...รูกหนักเกินงามแะ เจอแบบนี้ผมก็มันไปเหมือนกัน แต่ถ้าเอาเรื่องดนตรีมาอ้าง ในฐานะประธานชมรมผมไม่อยู่ในสถานะที่จะปฏิเสธอยู่แล้ว

“เอ่อ 089...โอ้ย!” ขณะที่ผมกำลังจะให้นั่นเอง ยูริดันชิงเตะหน้าขาผมเสียก่อน เฮ้ย! มีการทำร้ายร่างกายด้วยวะ

ผู้หญิงที่เพิ่งทำร้ายผมเมื่อกี้หันไปส่งยิ้มหวานปานน้ำผึ้งเตือนห้าแก่สาวที่เข้ามาแจมทันที “มีอะไรถามผ่านเราก็ได้นะ เดี่ยวเราถามโน้ให้อีกที... พี่เช็กบิล!” ยูริตอบแทนผมพลางหันไปเรียกพนักงานให้มาเก็บตังค์ ขณะที่ผมยังงงๆ ปรับตัวไม่ทันแต่ก็ยื่นแบงก์สีม่วงให้พนักงานทันที

“โน้เลี้ยงเอง” หลังจากผมพูดคำนี้ ยูริก็หันไปยิ้มให้ผู้หญิงอีกคนอย่างดูมีความสุขในที

“ไปก่อนนะจ๊ะ ไว้เจอกัน” เธอพูดเท่านั้นก่อนจะคล่องแขนผมจับแล้วเดินไปจากร้าน อิม ตอนนั้นผมว่าตัวเองเริ่มเข้าใจอะไรขึ้นมาหน่อยๆ แล้วนะ

# 44<sup>th</sup> CHAOS

## Await

เป็นเพราะยูริอ่อนว่าอยากดูหนัง เราสองคนจึงออกมาจากสยามกันค่อนข้างดึก ผมอาสาขี่แท็กซี่ไปส่งเธอก่อนแล้วค่อยวกกลับบ้านตัวเอง จนนาฬิกาบอกเวลาที่หุ่่มกว่า ทำให้ผมคิดว่าป้ากับม้ามคงเข้านอนกันเรียบร้อยแล้ว

ผมที่ใครจะเพี้ยนลงจากแท็กซี่มาเปิดและปิดร้วบ้าน ก่อนจะทุบต้นคอตัวเองร้วระหว่างเดินตามทางเดินไปด้วย สงสัยเพราะคาบพละวันนี้ทำเอาปวดเอวฉิบหาย ตอนก้มถอดรองเท้าถึงได้เจ็บแปลบอย่างนั้น แต่นอกจากความรู้สึกเจ็บที่เอวแล้ว ผมยังเห็นเท้าไม่ค่อยคุ้น ยืนอยู่ตรงหน้าระหว่างกำลังถอดรองเท้าอีก

ผมเงยมองทันที “มาไง!!!”

ไ้ป่ณณ์ครับ! มันโผล่มาอยู่ในบ้านผมได้อย่างไร!

“ชีพรมิเศษมา” เสียงทุ่มนั้นตอบกวนๆ ก่อนจะช่วยผมถือกระเป๋าเข้าบ้าน “เข้ามาเร็วๆ เดี่ยวยุ่งเข้าบ้าน”

แต่...เฮอะ! ตกลงนี่ภู่มาบ้านผีดิบเปล่า

ผมเดินตามมันอย่างงงๆ เข้าบ้านตัวเอง ป่ณณ์พาผมตรงไปยังโตะกินข้าวที่มีพะแนงไก่ของโปรด ผัดถั่วฝักยาว และทอดมันหมู

ข้าวโพดตั้งรกรอกอยู่

“ม้าโน้ทำไว้นะ อร่อยมากเลย รับรอง”

อ้อ หมายความว่าไอ้หานี้มาตั้งแต่เย็น ดีชื่อกับบ้านผมเรียบร้อย  
แล้วสิ

“แทรกแซงครอบครัวคุณะมึง แล้วป้าม้าไปไหนอะ”

“ขี้นอนนอนแล้ว กูบอกเขาว่าจะอยู่รอมึงเอง หีๆ”

เออดี แบ่งเบามาระม้าม้ากับป้ากูได้ดี ผมคิดพลางเดินไปตักข้าว  
แล้วลงมือกินอาหารทั้งหมด เพราะถึงจะกินก้วยเตี๋ยมาแล้ว แต่พอดู  
หนังเสร็จก็หิวใหม่อยู่ดี

“กลับซ้านะ ทำไรกันมา” มันถามผม ผมพยายามจะตอบ แต่  
ต้องกลืนคำนี้ลงคอก่อน อี!

“ดูหนัง เงินหลงวะ ฮาเสียงพากย์พันธมิตรฉิบหาย” ผมเล่า  
พลางตักพะแนงกินต่อ ได้ยินเสียงไอ้ปณณ์หัวเราะเบาๆ ขณะกำลังริน  
น้ำให้ผม

“เออ ค่อยๆ กินสิมึง ติดคอพอดี”

เรานั่งกินข้าว ดูทีวี และคุยกันอยู่พักใหญ่กว่าจะขึ้นห้องได้ เลย  
รู้ว่าปณณ์แะมาหาผมตั้งแต่หัวค่ำแล้ว แต่ผมยังไม่กลับ มันเลยนั่งคุย  
กับป้าแล้วก็ม้าไปก่อน ไปๆ มาๆ ม้าเลยชวนมันกินข้าวเย็นด้วย  
แปลงร่างเป็นลูกรักของม้าผมไปอย่างที่เห็น

“ม้ามึงจีบกูอะ เขาชมกูหล่อหลายทีจนกูอายเลย”

เนี่ยนะอาย ผมเหล่มองหน้าคนพูดที่ดูโคตรจะภูมิใจระหว่างเรา  
กำลังเดินขึ้นบันไดกัน ยิ่งเห็นอย่างนั้นยิ่งอยากหันไปถีบแม่งให้ตก  
บันได เสียโฉมดูสักที

“น้อยๆ หน่อย มึงนะไม่ได้ครึ่งอาป้ากูหรอก” ลูกที่ดีต้องเข้าข้าง  
ป้าตัวเองครับ หีๆ ผมได้ยินเสียงมันหัวเราะระหว่างเรากำลังเปิดประตู  
ห้องอยู่

ทันทีที่ไฟติด ผมตรงดิ่งไปโยนกระเป๋าลงข้างโต๊ะคอมพิวเตอร์ พลัง

ถอดถุงเท้าทันที ส่วนปณณกำลังง่วนกับการเปิดทีวี เราสองคนต่างทำ  
นู่นทำนี่อยู่พักหนึ่ง ผมจึงได้เกิดคำถาม

“ตกลงมึงมาทำไมเนี่ย บอกที่บ้านยัง”

ปณณเปิดช่องดิสนีย์ทิ้งไว้ พลังนั่งขัดสมาธิลงหน้าทีวีด้วย  
ท่าทางสบายๆ “บอกแล้ว วันนี้มีญาติมานอนค้างบ้านเป็นเพื่อนแบ่ง  
วะ พี่ชายอย่างกูเลยหัวเน่า มานอนค้างเป็นเพื่อนมึงมั่งดีกว่า”

“โห โตเป็นควายยังกล้าพูด” ผมบ่นมันพลังเดินไปเปิดตู้เย็น  
เล็ก หยิบน้ำออกมาเทส่งให้มันแก้วหนึ่ง แต่มันสายหัวก็เลยดื่มเอง  
“ที่แท่งอนน้องสาว แวะมาเลียแผลใจที่บ้านกูนี่เอง”

“เปล่า คิดถึงมึง ไม่ได้กอดตั้งนานแล้วต่างหาก”

พรวดดด! ผมสลัดก้นอย่างแรงเพราะคำพูดหน้าตายของไอ้  
เลขาสภาฯ ที่ได้ยินมาเมื่อครู่

“มึงว่าไรนะ! แด็ก ๆ ๆ” สลัดน้ำจริง ๆ วะ ผมโวยไปโอไปอย่าง  
น่าสงสาร แต่เห็นไอ้ผู้มาเยือนแค่นี้มาส่งยิ้มพลังตบลงตรงข้างตัว  
มันปุ ๆ

“มานั่งนี่เร็ว”

ไรของมัน พูดจาแปลก ๆ แล้วยังกล้ำมาสั่งเจ้าของบ้านอีก ผม  
มองไอ้หน้าหล่อที่ยิ้มเล่นน่อยอย่างไม่ไว้ใจ “มีไร”

“มาเร็วซี!” มันตบพื้นอีกจนผมละหน้าย เอ้อ ไปก็ได้วะ เดียว  
พื้นห้องกูสึกพอดี

แต่ยังไม่ทันที่ผมจะล้มตัวลงนั่งตามที่มันบอกดี ไอ้ปณณกลับ  
ดึงเอาผมไปกอดซะแน่นเสียก่อน เฮ้ย! ผมตื่นไปมาซลุกขลักในวงแขน  
แกร่งนั้น เพราะสภาพผมตอนนี้กลายเป็นว่ากำลังนั่งอยู่บนตักไอ้ปณณ  
ที่มัดผมเอาไว้ซะแน่น

“เฮ้ย ปล่อย!”

“ปล่อยให้ไง อยากกอดมาตั้งหลายวัน วันนี้ไม่ปล่อยหรอก” มัน  
ว่าอย่างนั้นพลังฝังจมูกลงกับแก้มผม นำให้ผมตื่นอีกสองสามที

เพราะตอนนี้ปลายจมูกโด่งๆ ของปुณณ์พยายามฉวยโอกาสหอมหุ่น  
หอมนี้ตลอดเวลา แต่แน่นอนว่าอย่าหวังซะให้ยาก

“เฮ้ย เป็นไรของมึงเนี่ย” ดิดที่แรงเม่งเยอะฉิบหาย ผมเริ่ม  
เหนื่อยแล้วครับ

“ไม่ได้หรอก”

สู้กันอยู่นานจนเสียงไอปุณณ์เริ่มหรงย ถึงกับควักเอามุกน่า  
สงสารมาใช้เลยเหวอะ ผมเหลือบตามองมันพลางหยุดคิดนิดหน่อย

“ขอนั่งดี ๆ ก่อน” ต้องมีข้อต่อรอง ผมบอกปุณณ์ ซึ่งมันก็ยอม  
ปล่อยผมลงพื้นแต่โดยดี เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายว่าง่ายดังนั้น ผมจึงเป็น  
ฝ่ายเอื้อมมือไปกอดมันเอง “เป็นไง แบบนี้ดีกว่ามั๊ย”

“แบบไหนก็ดีทั้งนั้น” เสียงมันอุ้ตอบกลับขณะที่กระชับกอด  
ผมแน่นอยู่ เรายืนในที่นั้นนาน จนกระทั่งปุณณ์เป็นฝ่ายถอยออกก่อน  
โบหน้าควางห่างจากผมไม่ถึงคืบ

“จูบได้ปะ” เสียงทุ้มพร่านั้นถาม ทั้งที่ริมฝีปากไม่ได้ไกลจากปาก  
ผมเท่าไร

ผมมองตอบดวงตาคมคู่นั้น ก่อนจะค่อยๆ ปิดตาลง เมื่อ  
ริมฝีปากเราต่างหุบย่นความหวานให้แก่กัน

ผมและปุณณ์จูบกันอยู่นานจนในหัวเราขาวโพลนไปหมด เรา  
ไม่ได้จูบกันอย่างนี้มานานแล้วนับตั้งแต่ที่บางแสนคราวนั้น (จริง ๆ เมื่อ  
วันคริสต์มาสปุณณ์ก็จูบผม แต่ไม่นับแล้วกัน เพราะเราแค่แตะริมฝีปาก  
กันเบา ๆ) จูบของปุณณ์ยังคงให้ความรู้สึกน่ารักเหมือนเดิม เพราะไม่ใช่  
การจูบแบบรีบร้อน แต่เป็นจูบที่ค่อย ๆ แตะชิมเอาความคิดถึงผ่าน  
ปลายลิ้นจากผม ปุณณ์สอดลิ้นมาเกี่ยวกระหวัดความคิดถึงนั้นกลับ  
จนเราต่างส่งความรู้สึกตัวเองผ่านปลายลิ้นอยู่พักใหญ่ ก่อนเจ้านั้นจะ  
ขบเม้มปากผมอีกหลายที

ปุณณ์ถอนริมฝีปากออกแล้วส่งยิ้มกว้างมาให้อย่างพอใจ

“จูบเก่งเหมือนเดิมนี่ ดีใจจัง” มันพุดพลางดึงผมไปกอดอีกที

แน่นๆ “วันนี้คุ้มละ”

“นะ...แนสิ!” ผมตอบกลับละล่ำละลัก ขณะที่อีกฝ่ายค่อยๆ ปล่อยตัวผม ถึงอย่างนั้นก็ยังตามมาจูบหน้าผากรวมถึงหอมแก้มต่ออีกฟอดใหญ่

“กูอบน้ำก่อนนะ” ใ้ป้ณณ์พูดพลางลุกขึ้นหันมายิ้มพล่ ปล่อยผมที่โคตรจะงง นั่งหน้าแดงอย่างปิดไม่มีติดอยู่คนเดียว หน้อย ใ้เลวเอ๊ย! หลอกให้กูอยากแล้วจากไปนะเนี่ย!

ผมยกนิ้วกลางด่ามันก่อนจะโบกมือไล่พลางหันไปเปิดเครื่องเกมเพื่อเล่นดับอารมณ์ตัวเองอย่างเคื่องๆ ได้ยินเสียงทุ้มนั่นแว่วต่อมาเบาๆ ว่า

“รอกูนะ” ก่อนที่เจ้าของค่านั้นจะหายเข้าห้องน้ำไป  
ยังจำได้อีกหรือ ว่ากูรอมีง

**ตอนเช้าเราโผล่หัวไปโรงเรียนพร้อมกันครับ แน่นอนว่าเจอ**  
ใ้ปากหมาโอมตามคาด (เป็นเชียไร เวลาแบบนี้ต้องเจอมันทุกที) แต่ครั้งนั้นมันเจียบหน้อย เพราะเสือกมาพร้อมน้องมิกเหมือนกัน เขาเป็นว่าเจ้า ไม่มีใครพูดอะไร หึๆ

การเรียนการสอนดำเนินตามปกติ เช่นเดียวกันกับทุกอย่างที่อยู่ในสภาวะปกติดีครับ มีแต่ใ้โอมคนเดียวเท่านั้นที่ผมว่าไม่ค่อยปกติ สงสัยมันคงเริ่มคบกับน้องเขาจริงจิงแล้วมั้ง เพราะเห็นแม่งโทรศัพท์ติดหูตลอดเวลา ลองเงี่ยหูฟังดูก็ได้ยินมันเอาแต่เช็กว่าน้องมิกอยู่ไหน กำลังทำอะไร เออใ้นี้ อยู่กับเพื่อนก็ปากเป็นหมา อยู่กับแฟนก็หวงเหมือนหมา มันเกิดมาเพื่อเป็นหมาจริงๆ วะ

ตอนเย็นผมเข้าชมรมเหมือนที่เคยเข้าอยู่ทุกวัน แต่แปลกเพราะวันนี้ไม่ค่อยมีใคร สงสัยคงใกล้สอบกลางภาคแล้ว พวกมันเลยชุมนุมอ่านหนังสือสอบกัน (แล้วกูล่ะ) ส่วนผมเป็นอัจฉริยะครับ พกความรู้ไว้เต็มโพลี ซ้ำๆ

‘เข้าไม่กลัว ไม่กลัว ก็กลัวจะไม่เข้า เข้าแค่นี้ก็ไหว’

อ้าว แล้วใครโทร. มาอีกวะ ผมควักโทรศัพท์ขึ้นมามองอย่าง  
งง ๆ เพราะที่โชว์อยู่เป็นเบอร์ไม่คุ้นเลย

“หวัดดีครับ”

“โน้! นี่จิตเองนะ” จิตไหนวะ ผู้หญิงชะด้วย ผมขมวดคิ้วกับ  
โทรศัพท์อย่างสงสัยอยู่ครู่หนึ่ง

“ขอโทษนะ แต่จิตไหนอะครับ”

“จิตที่เราเจอกันในร้านฮ้างกงนั่นแหละที่สยามเมื่อก่อน จิตที่อยู่ใน  
ชมรมดนตรีของคอนแวนต์อะ” อ้อ นี่ก็ออกตั้งแต่ตอนบอกเราเจอกัน  
ในร้านก๊วยเตี้ยวแล้วละ ว่าแต่เธอเอาเบอร์ผมมาจากไหนวะ คิดได้  
ดังนั้นผมจึงหัวเราะเสียงแห้งใส่โทรศัพท์กลับไป

“อ่าครับ จำได้ ว่าไงเอ่ย”

“ตอนนี้จิตอยู่หน้าโรงเรียนโน้ อะ ออกมาหาหน่อยได้ไหม”

อ้าวเฮ้ย! ผู้หญิงโรงเรียนนี้เป็นอะไรกันครับเนี่ย โผล่มาหน้า  
โรงเรียนผมอีกแล้ว ผมรีบรับปากก่อนจะใส่รองเท้าลวก ๆ แล้ววิ่งไป  
หาทันที

สิ่งที่ผมชอบน้อยที่สุด (รองจากแมงมุม) ก็คือการมีผู้หญิงมายืน  
รออยู่หน้าโรงเรียนนี้แหละครับ ไม่ใช่ที่ผมรำคาญ วางฟอร์ม หรือหยิ่ง  
อะไรนะ แต่ผมคิดว่ามันอันตราย ผู้ชายเยอะ ร้อยพ่อพันแม่ ใครดีใคร  
เลวยังไงก็ไม่รู้ โดนอะไรเข้าไปจะทำยังไง พวกนี้ยิ่งหิว ๆ ผู้หญิงกันอยู่  
เฮ้อ

ผมวิ่งหอบไปถึงหน้ารั้วโรงเรียน เห็นจิตในชุดคอนแวนต์เดียว  
กับยูริยืนยิ้มคอยอยู่ ซึ่งจริง ๆ ผมจำหน้าจิตไม่ได้หรอก แต่ดูจากรูปลักษณ์  
แล้วคงเป็นคนที่ไม่ผิดแน่ “มีอะไรรีเปล่าครับจิต แห ๆ ๆ” ผม  
ถามไปหอบไปด้วยความเหนื่อย

“ไม่เห็นต้องวิ่งมาเลยคะโน้ จิตรอได้”

ยังจะพูด นี่ตกลงไม่รู้เลยใช่ไหมว่ามันไม่ควรนะ

“ตกลงมีอะไรี่เปล่าครับ” ผมรีบตัดบท ค่อยๆ ไปให้เสร็จดีกว่า  
ท่าที่จิตตุล้งเล่ก่อนจะตอบผมออกมา

“ในอยู่ชมรมดนตรีใช้ปะ จิตขอยืมโน้ตเพลง “Barbarian Horde”  
หน่อยสิ โน้ตโรงเรียนจิตเล่นแล้วมันแปรงๆ อะ”

เออ แบบนี้ก็ด้วย ผมเลิกคิ้วงๆ เพราะกำลังคิดว่าเขามีการ  
ส่งคนเดินมาขอโน้ตเพลงข้ามโรงเรียนแบบนี้กันด้วยหรอวะ เพราะ  
จริงๆ แล้วถ้าอยากได้ แค่ให้ทางชมรมของโรงเรียนนั้นแพกซ์คำขอมา  
ให้ พวกผมก็พร้อมจะแพกซ์กลับไปโดยไม่ต้องเสียเวลาเดินมาสักก้าว  
เดียว แต่ก็เอออะ ไม่ได้เสียหายอะไร

ผมพยักหน้าพลางเดินนำเธอเข้ามาในรั้วโรงเรียนเพื่อไปยัง  
ตึกฟ. ระหว่างทางมีเพื่อนรุ่นผมแอบมองลือๆ หลายคน สงสัยนึกว่า  
พาสาวมามั้ง ลำบากผมต้องส่ายหัวตลอด เพราะไม่อยากให้ใครเข้าใจ  
ผิด อีกอย่างก็จะเป็นจิตนั่นแหละที่เสียหายเอง

ถึงหน้าห้องชมรม ผมปล่อยให้ยืนรออยู่หน้าห้อง ส่วนผม  
อาสาจะเข้าไปหาตัวเอง แต่ไม่รู้โน้ตเพลงนี้ไอ้ฟิล์มเอาไปซุกไว้ไหนอะดิ  
เธอคงรอผมอยู่นานมากจนต้องถอดรองเท้าเข้ามาถาม

“ให้จิตช่วยหาไหมคะ”

“ไม่เป็นไรครับ” ผมรีบบอกปิดพลงค์ยแ้มโน้ตเพลงต่อ (มี  
โคตรจะหลายแ้มเลยครับ ไม่รู้แม่่งพรินต์มาเยอะๆ ทำไม้นักหนา)  
ในที่สุดก็เจอเพลงที่ว่าซุกอยู่ในลิ้นชักนอกแ้มนี้เอง ให้ภูหาตั้งนาน

“นี่ครับ ไซรีเปล่า” ผมยื่นเอกสารปิกนั้นไปให้จิต เธอก้าวขามา  
ดูก่อนจะพยักหน้ารับ

“ใช่ค่ะ อันนี้แหละ”

“เอออันนี้ไปเลยก็ได้ครับ พวกผมมีสำรองอีกหลายชุด” ทำใจดี  
อีก

“ขอบคุณค่ะ” แต่ขณะที่จิตกำลังรับกระดาษจากมือผมนั้น ประตู  
ก็ถูกเปิดออก

ผมหันไปมองก่อนจะอดคิดไม่ได้ว่า ไอ้ปุ่นณ์ ภูมิพัฒน์ มึงช่างมาถูกเวลาจริง ๆ

“อ้าวโน้ มีแขกเหร่อ” มันถามแบบนั้นเมื่อเห็นผมกับผู้หญิงแปลกหน้ายืนอยู่ ก็เข้าใจคตินะ ถึงไม่ใช่แต่ใกล้เคียง

“อ้อ ผังคอนแวนต์มาขอยืมเนื้อเพลงอะ” ผมบอกปัด ๆ พลงหันไปตามจิตต๋อ “เอาเพลงไรอีกเปล่าครับ”

“ไม่เอาแล้วคะ ถ้ายังงั้นช่วย...”

“เดี๋ยวผมจะเดินกลับไปแถวหน้าโรงเรียน ให้ผมไปส่งเอามั้ย”

แต่เสียงไอ้ปุ่นณ์ที่แทรกขึ้นมาก่อนจิตพูดจบ ฟังดูเหมือนกำลังถามผมมากกว่า ประหลาดวะ ได้ข่าวว่ามึงเพิ่งมา

ผมมองใบหน้านามันสลับกับน้ำจืด ก่อนจะพยักหน้าเบา ๆ

“เออ ผাগด้วย จิตไปกับมันนะครับ ขอโทษด้วยที่ผมไม่ได้ไปส่งเอง”

“ไม่เป็นไรคะ ไว้เจอกันใหม่นะ”

อืม จะได้เจอกันอีกเหร่อ

สองคนนั้นเดินจากไป ทั้งคำถามไว้ให้ผมพอประมาณ แต่ก็ช่างเถอะ ว่าแต่ภูมิโน้ตเพลงนี้สำรองจริงหรือวะ! หาอีกทีไม่เห็นเจอ!

นัททร หรือ โน้แทบ ลมจับ เมื่อจบประมาณของชมรมที่เขาขอไปโดนหุ่นานเหียน  
เพียงเพราะวันพิจารณาเขาติดธุระจึงส่งสมาชิกชมรมเข้าประชุมแทน  
ประธานชมรมอย่างเขาจึงร้อนรนนั้นไม่ติด  
ต้องเล่นไปขอความช่วยเหลือจาก ปุณณ ภูมิพัฒน์ เลขาฯ สภานักเรียนคนเก่ง  
ปุณณผู้แสนจะเพอร์เฟกต์ไปหมดทุกอย่างรับปากจะช่วยเหลือเขา  
แต่ต้องแลกกับเงื่อนไขที่ว่า “โน้มาเป็นแฟนผมสิ”  
ใครยอมก็บ้าแล้ว!  
แต่...เอ๊ะ? หรือว่าเขาจะบ้าไปแล้วจริงๆ!



.....  
ผมโกหกที่พูดว่าบริสุทธิ์ใจตอนขอให้โน้แทบกลับมาเป็นแฟน  
ที่จริงแล้วผมดีใจมากที่โน้เข้ามาในช่วงเวลานั้นพอดี  
โน้...คนที่ผมคิดเสมอว่าถ้าเจอเด็กผู้หญิงแบบนี้คงจะดีไม่น้อย  
ผมทำกายตัวเองโดยเตือนใจไว้ตลอดเวลาว่าถึงยังไมโน้มันก็เป็นผู้ชาย  
ถึงจะน่ารักน่าเอ็นดูยังไง ผมก็คงไม่มีทางคิดอะไรแปลกๆ กับเจ้านี้ได้เด็ดขาด  
แต่ยิ่งนานวันก็ยิ่งรู้ว่าผมประเมินค่าตัวเองสูงไป ใจผมไม่แข็งเท่าที่คิดเลย  
“ผมอยากมีโน้”

## #OurLovesick

นวนิยายเรื่อง **LOVE SICK** ชุมนทางเกว้น้ำเงิน  
มีทั้งหมด 2 เล่มจบ



ทดลองอ่าน



24

สาระ คุปต์

SPB

สภานักเรียน

www.satapornbooks.com

สำนักพิมพ์ในเครือสภานักเรียน

ISBN 978-616-00-4063-6



9 786160 040636

มีจำหน่ายในรูปแบบ E-Book

18+ เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

f DeepPublishingFan @DeepPublishing

LOVE SICK ชุมนทางเกว้น้ำเงิน เล่ม 1-2 ราคา 680 บาท